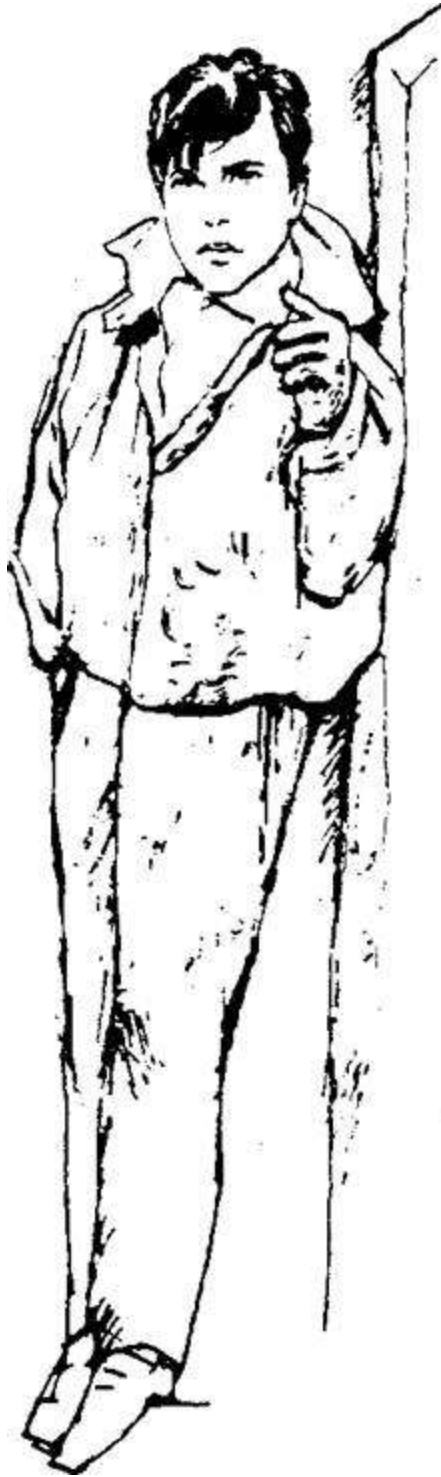

PAUL - JACQUES BONZON

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH VÀ...

PAUL – JACQUES BONZON
SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH
VÀ
...TIẾNG NÓI GIỮA ĐÊM KHUA
CUỘC PHIÊU LƯU THỨ 13
TIỂU PHƯƠNG
dịch
HOA QUÂN TỬ
thực hiện ebook
NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG
HÀ NỘI 1996

TIDOU, THỦ LÃNH

14 tuổi rưỡi, anh cả trong một gia đình thợ thuyền, chủ nhân của con chó lai sói lông đen Kafi và là sếp sòng của nhóm "Sáu người bạn đồng hành". Tidou gốc người miền Nam nước Pháp, tóc đen, mắt sáng, rất đẹp trai, luôn mang trong mình dòng máu phiêu lưu, muốn khám phá đến tận cùng bí ẩn

của sự việc, để mang lại công bằng đạo lý cho những con người không phương tự vệ. Là một người thẳng tính đến mức nóng nảy, Tidou luôn quyết đoán hành động. Ánh mắt của hắn chỉ dịu lại khi bắt gặp ánh mắt nhắc nhở của Mady, vì cô bé hắn sẵn sàng hy sinh cả bản thân mình.

Tidou quả xứng đáng với danh hiệu thủ lĩnh của *Sáu người bạn đồng hành*.

MADY, NỮ TIÊN TRI

Sắp 14 tuổi, rất duyên dáng với mái tóc màu nâu sẫm, mắt đen, nước da bánh mật... Tạo hóa đã ban tặng cho cô bé xinh đẹp này sự phán đoán miễn tiệp và trực giác tuyệt vời.

Ngoài nét xinh xắn trời cho, Mady còn được các chiến hữu phong tặng biệt hiệu "Nữ Tiên Tri" bởi giác quan thứ sáu của một nữ thám tử.

Thường song hành bên cạnh Tidou, cô bé nổi lên như một nhà hòa giải thông minh và góp phần quyết định trong mọi hành động khi đặc vụ đi vào bẫy tặc. Mady là một báu vật mà thượng đế ban phát cho nhóm 6 người.

TONDU, GIÁC ĐẦU

15 tuổi đúng, Tondu chỉ cần bỏ chiếc mũ bê-rê ra là giống 1 chàng một dũng sĩ giác đầu La Mã với cái đầu trọc lóc không một sợi tóc dính da bởi căn bệnh hiểm nghèo thời bé. Mặc kệ bạn bè thắc mắc với cái đầu trọc của mình, Tondu tỉnh bơ trong vai trò một "giác đầu". Lớn tuổi nhất, biết đấm đá, biết sửa chữa máy móc, xe cộ như một kĩ sư cơ khí, và nhất là biết liều lĩnh lúc cần thiết. Bằng phong cách đặc biệt của mình, Tondu là kẻ duy nhất trong băng có thể "tàng hình" dễ dàng trong đám xã hội đen.

GUILLE, NGHỆ SĨ

Sắp 15 tuổi, không thể lẫn lộn với ai bởi mái tóc đỏ độc đáo của mình. Là một thành viên chính thức từ những ngày đầu thành lập, chàng thám tử bất đắc dĩ Guille đến với băng nhóm với cây kèn Armonica trên môi và những bài thơ trong đầu.

Tối kỵ với bạo lực, Guille đặt một chân dưới đất và một chân trên... mây, lãng mạn hóa mọi cuộc phiêu lưu nguy hiểm, trong bất cứ trường hợp nào cũng là nghệ sĩ giang hồ lãng tử.

Nhưng có một điều chắc chắn, Guilie là nghệ sĩ - hiệp sĩ chứ không phải nghệ sĩ của thánh phòng.

GNAFRON, HỀ XIẾC

13 tuổi rưỡi, còi xương bẩm sinh, tóc đen như lông quạ, rối nùi đến nỗi những cái lược phải chào thua không cách nào chải được.

Theo truyền thuyết, Gnafron là tên một nhân vật đóng giày trong sân khấu múa rối Pháp, trong khi Gnafron của chúng ta trên thực tế cư ngụ trong một cư xá có hiệu đóng giày, thế là coi như chết luôn tên... cúng cơm.

Tuy nhiên với bạn bè, Gnafron không hề là "thợ giày" chút nào. Nó nổi tiếng là "Hề Xiếc" bởi ngoài hình dáng gầy còi bên ngoài ra, nó còn là cây

tiểu lâm số một của cả nhóm và... cực kỳ đại lấu cá. Sự ma lanh thiên phú của nó luôn luôn gây bất ngờ cho các đặc vụ của Sáu người bạn đồng hành.

BISTEQUE, ĐẤU BẾP

Hơn 14 tuổi, tóc hạt dẻ, thấp lùn, má đỏ môi hồng, mặt... bánh bao nhưng còn còn lâu mới là con gái như Mady cho dù mang tên Bít tết.

Sở dĩ cu cậu bị dính biệt hiệu như vậy cũng vì ông bố thân sinh ra nó là chủ nhân một cửa hàng thịt chế biến, mà trong đó các món bít tết, xúc xích bao giờ cũng được khách hàng có “tâm hồn ăn uống” ưa chuộng.

Bistèque là thủ quỹ kiêm hậu cần của cả nhóm, chuyên cung cấp chất đạm cho các bạn sau những cuộc điều tra căng thẳng thần kinh.

Có điều trong những cuộc mạo hiểm, đối với bọn bất lương, Bistèque khó xơi hơn bất cứ một... miếng BISTEQUE (bít tết) nào.

KAFI, ĐẤU SĨ - VỆ SĨ

Gốc gác từ hoang mạc của một xứ Ả Rập xa xôi, Kafi có nguồn cội kỳ dị ngay lúc còn nằm trong bụng mẹ cho đến khi lưu lạc giang hồ sang miền Nam nước Pháp.

Với đôi tai dựng đứng, lưỡi thè lè, lông đen, đuôi rậm, bốn bàn chân đỏ như lửa, Kafi đúng là sản phẩm của hai dòng máu cha sói, mẹ chó nhà. Từ khi được cậu chủ Tidou nuôi nấng và dạy dỗ làm chó săn chuyên nghiệp, Kafi chưa bao giờ làm thất vọng nhóm Sáu người. Nó trung thành hết mực với Tidou, yêu quý Mady như người chủ thứ hai và là đại hung thần lúc ẩn lúc hiện làm bọn tội phạm kinh hồn táng đờm.

Kafi là một "thám tử bốn chân" siêu hạng.

Một Bóng ma trong lâu đài Tàng Cổ Thụ

Tôi (Tidou) có hẹn với bọn bạn tại căn cứ. Vì vậy tôi đã vội vã đi xuống năm tầng lầu khu chung cư nơi tôi ở đường Mảnh Trăng, cùng với Kafi, con bécgiê đầu sói mà tôi đã nuôi từ hồi nó còn nhỏ xíu và bọn tôi đã huấn luyện thành một con chó trinh thám.

Gnafron dự định vạch một kế hoạch cho kỳ nghỉ Phục Sinh ! Vừa kịp ! Thường thì chúng tôi không đợi đến ngày học cuối cùng mới bàn tính chuyện này, nhưng những tháng đầu năm nay, quá chán ngán vì mưa dầm, bọn tôi không muốn nghĩ tới chuyện gì hết. Đứa nào cũng đinh ninh rằng bầu trời u ám này không bao giờ dứt được.

Rồi bỗng nhiên, mùa xuân lộ ra trước mắt ngay ngày nghỉ đầu tiên, với bầu trời biếc xanh lồng lộng, những mầm non mơn mớn và tiết trời ấm áp... A, một sự bất ngờ may mắn biết bao !

Từ con đường trước nhà, tôi đi xuống một "sườn đồi", ở Lyon người ta gọi những con đường dốc ở khu phố cũ như vậy đó.

Chạy bên cạnh tôi, con Kafi rên hừ hừ vì sung sướng, thỉnh thoảng lại ngược đầu lên như thể muốn nói: "Sếp Lớn hả !... Trời "ngon" quá !... Chắc cậu dắt tớ đi dạo mọi vòng đã đời chứ gì ?"

Hai đứa bạn đã có mặt, đó là Guille, tên tài tử, tên thổi kèn arnionica số dzách, và Bistèque đang ngồi chễm chệ trên mấy cái thùng cũ, chơi bài.

- Trời đẹp như vậy mà cứ ngồi một cục hoài, chán quá. - Guille vừa nói vừa liệng xấp bài trên tay. - Thay vì cứ ngồi bàn tán mấy dự định không bao giờ làm nổi, tớ thấy bọn mình kéo nhau đi chơi là hay hơn.

Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng phải chờ mấy đứa kia tới đã ! Chưa đầy 5 phút sau cánh cửa ken két mở, Tondu vừa bước vô vừa lột cái mũ bê rê, để lộ ra cái sọ dừa trụi lủi không còn một sợi tóc:

- Tuyệt vời ! Trời đẹp tuyệt vời! Mấy cậu không thấy xấu hổ hay sao, mà cứ ngồi trong cái hang âm u này như mấy con chuột dưới cống ? Tất cả ra ngoài ! Mau lên!... Mà khoan đã, mấy cậu đang nói chuyện gì vậy ?

Tôi chưa kịp trả lời thì Gnafron tới - cái thằng Vua Còi chẳng bao giờ chịu lớn, trong khi bọn tôi đua nhau nhổ giò. Hẳn vung tờ báo trên tay như vung một chiến lợi phẩm.

- Chưa ai có kế hoạch đi nghỉ hết, phải không ? Đây, một chương trình mới cáu! Có tên nào đọc báo Tiến Bộ không ? Coi cái hình này nè, trang 3 đó...

Tất cả bọn tôi nghiêng người nhìn qua vai hắn. Điều này dễ ợt vì kích thước của hắn.

Bức ảnh chụp khá xa nhưng cũng rõ. Người ta nhìn thấy thấp thoáng qua những thân cây của một công viên, hay một khu rừng nào đó, một bóng ma như mình thường thấy trong những giấc mơ, một bóng hình trắng toát in trên nền cây sẫm màu, với hai hốc mắt đen ngòm!

- Nhẹ tay chút ! Nhẹ tay chút ! - Gnafron vừa nói vừa cựa quậy để thoát khỏi một đồng bàn tay của bọn tôi, đang thi nhau đè trên vai hắn. - Để tớ đọc cho mà nghe !...

- MA LUÔN LUÔN TỒN TẠI TRÊN ĐỜI...!

Một con ma đang ám ảnh lâu đài Tàng Cổ Thụ, trong khu rừng nhỏ Priolay phía Bắc Lyon. Đây là một lâu đài xây theo phong cách Phục Hưng, mỗi tuần mở cửa nhiều ngày để du khách tới thưởng ngoạn bộ sưu tập tranh. Và hôm qua một du khách đã chụp được bức ảnh lạ lùng này, vào lúc con ma, hoặc cái gọi là ma, sắp biến mất vào khu rừng. Nếu những con ma cổ điển chỉ trùm kín người bằng tấm vải trắng toát thì con ma này còn mang thêm đôi găng tay màu đỏ !... Hình như đây không phải là lần đầu nó xuất hiện trong lãnh địa Tàng cổ Thụ. Phải chăng đây là một cách quảng cáo độc đáo của lâu đài ?... Hay chỉ là trò đùa của một ai đó ?... Chưa biết !"

Gnafron hất hàm về bọn tôi, hỏi:

- Sao ? Máy cậu thấy sao ? Lâu nay tụi mình thấy khá nhiều chuyện, nhưng chưa bao giờ thấy ma ! Không biết khu rừng Priolay này ở đâu vậy cà ?

Căn cứ của bọn tôi không thiếu bản đồ. Tondu lấy ra tấm bản đồ Lyon.

- Đây rồi ! - Bistèque lẹ miệng la lên trước - Nó đây rồi, cạnh thị trấn Bourg - en - Bresse. Cách đây chừng 60 cây số!

- Vậy bọn mình chạy tới đó đi. - Guille nói - Bọn mình ăn sáng cho thiệt sớm rồi vọt lẹ về Priolay khi chưa có ai trên đường.

- Tại sao không đi liền bây giờ ? - Vua Còi nóng nảy hỏi - Làm ngay một cú pic-níc trong rừng! Như vậy càng dễ thấy con ma !

- Còn Mady ? - Tondu hỏi.

- Rủ "hắn" theo, dĩ nhiên tớ sẽ tới gọi.

- Nhứt trí !... - Vua Còi nói - Nửa giờ sau tất cả có mặt tại đây... để vù tới khu rừng Priolay, mà mới nghe tên tớ đã muốn tới ngủ rồi! Tớ thấy con đường này phẳng phiu như mặt bàn bida, nhứt định bọn mình sẽ tới lẹ như chớp.

HAI

Bà bá tước

Đúng 10 giờ tụi tôi rời dốc Kẻ Cướp. Mady đi theo không hề do dự một giây... Kafi nằm sau rơ - moóc xe như thường lệ.

Trời vẫn đẹp, không một bóng mây. Bọn tôi cảm thấy hơi nóng nữa, vì suốt thời gian qua đã chịu đựng tiết lạnh quá nhiều.

Như bản đồ đã chỉ, con đường bằng phẳng với những hồ nuôi cá danh tiếng mà dân Lyon vẫn phàn nàn là đã gây nên sương mù cho vùng này.

- Mình chạy thẳng tới lâu đài đi. - Gnafron sốt ruột nói - Còn sớm mà ! Rồi sau đó hãy cắm trại !

Vừa ra khỏi ngôi làng Priolay, con đường đất chạy xuyên vào một khu rừng nhỏ. Một tấm bảng, chắc được viết từ thuở nào xa lắc, với dòng chữ lơ mờ "Lâu đài Tàng cổ Thụ" và một mũi tên cho bọn tôi biết hướng đi. Mady nói:

- Sống ở giữa rừng như vậy chắc buồn lắm. Tớ không hiểu tại sao hồi xưa người ta có vẻ như muốn che giấu các tòa lâu đài...

Với con đường xấu này, bọn tôi phải đi hộ. Kafi lấy làm sung sướng vì nó nằm hoài tê cứng hết cả người. Sau khoảng một cây số, một bức tường cao sừng sững bất thần hiện ra với một cánh cổng sắt lớn cho phép nhìn thấy lâu đài khuất sau những tàng cây lớn và những thảm cỏ bỏ mặc không ai chăm sóc.

Nhìn từ xa lâu đài không lớn lắm, nhưng rất đẹp, làm người ta nhớ tới những tòa lâu đài dọc sông Loire. Phía bên phải cánh cổng sắt là ngôi nhà của người gác dan với mái ngói phủ đầy rêu. Một tấm bảng nhỏ gắn trên tường ghi mấy dòng chữ:

"Giờ tham quan từ 14 giờ đến 19 giờ, trừ ngày thứ ba. Giá vào cổng: 3 franc".

Hề Xiếc tính leo lên cổng sắt để dòm vô trong thì người gác dan đã bước ra cầu nhàu rất dữ:

- Bộ không thấy bảng hả cậu ? Không mở cửa trước 2 giờ chiều !

Vua Còi stốp liền. Hơn nữa, hấn đâu hy vọng thấy con ma vào giờ này.

- Đi kiểm chỗ măm một chút đi ! - Bistèque đề nghị.

Mặt đất vẫn còn ẩm lạnh vì những cơn mưa vừa qua và những tàng cây che bóng làm Mady thấy ngần ngại. Cô đề nghị quay lui về ngôi làng kiếm một quán cà phê để nghe ngóng thêm.

Trong làng, không xa một cửa hàng "3 sao" ngõ bộ không hợp túi tiền bọn tôi, có một quán nhỏ có tên là "Bìa Rừng Priolay".

Chủ tiệm là một bà già đã thở phào một hơi sung sướng khi thấy một "đoàn" khách bước vô quán với một con chó bự.

- Bọn cháu không ăn đâu. Bọn cháu chỉ uống nước thôi. - Bistèque ấp úng.

- Không can gì ! Không can gì ! Mấy cháu dùng gì cũng được.

Bà có vẻ thích súc vật, vì ngay lập tức Kafi chịu để cho bà vuốt ve.

- Con chó đẹp quá, - bà nói, - trước đây bọn tôi cũng có một con... Không phải như con này, mà là giống chó Brotong, lông dài tai cụp... Sau khi chổng tôi mất vài tuần, nó cũng chết theo vì buồn. Mấy cháu uống gì ? Có bia mới toanh đây.

Bà đem ra 2 can bia và nước khoáng, vẻ mặt hài lòng như thể bọn tôi kêu một món ăn tốn tới 30 franc. Bà nói tiếp:

- Ở đây có món đặc biệt là món trứng chiên rau cần, mấy cháu thích không ? Không đắt đâu, 2 franc mỗi phần.

- Được đó. - Mady quay về phía bọn tôi nói.

Và cô hạ thấp giọng:

- Bà chủ này có vẻ ưa nói chuyện... Tụi mình cứ kêu món trứng đó rồi tha hồ hỏi.

Quả là vậy. Khi bưng đĩa trứng còn hốc hơi thơm lừng ra, bà đã ngồi xuống bên cạnh bọn tôi như thể bọn tôi là khách hàng lâu năm và duy nhất của bà. Bà than thở cửa hàng bên cạnh đã giành khách của bà ngày chủ nhật. Nhưng bọn tôi không định nghe chuyện đó ! Tôi lợi dụng một lúc yên lặng dò hỏi:

- Bà có biết chuyện xảy ra ở lâu đài Tàng Cổ Thụ không ạ ?

- Mấy cháu định nói chuyện con ma đó chứ gì ?... Mọi người đang bàn tán um xùm về chuyện đó đó !...

- Bà đã thấy con ma đó chưa ạ ?
- Chưa. Nó không hiện ra ở trong làng. Nó chỉ hiện ra ở lâu đài. Tôi nghiệp cho bà bá tước.
- Bà biết bà bá tước không ?
- Sao lại không ! Bọn tôi cùng tuổi nữa đó... Chỉ có điều sau này tôi ít gặp bà lắm. Bà không ra khỏi lâu đài vì bị phong thấp khá nặng, phải chống gậy... Hồi tôi còn nhỏ, thỉnh thoảng bà có rủ tôi vào trong vườn chơi, tính tình bà rất bình dân dù là một bà bá tước.
- Chắc bà giàu lắm phải không ạ ?.
- Không, trái lại. Phải nói là phá sản nữa kia. Chỉ có tòa lâu đài mà nó cũng hư hỏng lắm rồi, cần sửa nhiều chỗ lắm. May mà bà còn mấy bức tranh để trưng bày cho du khách. Bà sống nhờ tiền vô công. Nhưng khách ít lắm, chỉ có ngày chủ nhật là đông, và phải nhắm mùa nghỉ kia... Dù sao cũng đủ nuôi sống chín con người...
- Chín người ? - Mady trở mặt. - Cháu cứ tưởng bà bá tước ở một mình.
- Bà bá tước nè, con gái là bà Mathilde, 32 tuổi góa chồng, và bốn đứa con nhỏ của bà Mathilde nè, rồi 2 vợ chồng người gác đàn và cô giúp việc. Nhà rộng lắm. Mấy cháu thấy đó, cả một tòa lâu đài lận...
- Bà có cho là bà bá tước đã bày ra chuyện con ma để hấp dẫn du khách tới không ?
- A! Mấy cháu đọc báo! Không có đâu. Nếu bà bày ra chuyện đó thì bà đâu có sợ như vậy. Cả con gái của bà nữa. Tôi nghiệp lắm. Không chừng có ngày bà đóng cửa lâu đài luôn, vì bà quá sợ... Nhứt là từ khi con chó bị giết chết.
- Họ có nuôi chó hả bà ?
- Một con chó xù mà bà hay dắt đi chơi và cũng để giữ nhà nữa. Một buổi sáng, người ta thấy nó nằm chết ở trong vườn. Lúc đó người ta cứ tưởng nó bị thú rừng vồ, một con cáo hay sói nào đó. Nhưng người gác đàn quả quyết là con chó bị siết cổ hay bị nện vô đầu, bởi không tìm thấy một vết cắn nào. Mấy cháu thấy chưa ? Ai làm chuyện đó, nếu không phải là ma ?
- Bà tin là con ma đó có thiệt à ?

Bà chủ quán gật đầu:

- Xưa nay tôi không hề tin ma, nhưng bây giờ...

Bọn tôi nhìn nhau bối rối. Về phần tôi, việc kẻ nào đó giết chết một con chó thiệt là bỉ ổi. Tôi nói với bà chủ quán:

- Cháu thấy là nếu con ma chỉ có hiện ra thôi thì cứ cho là được đi. Nhưng khi con chó bị giết, tại sao bà bá tước không báo với cảnh sát ?...

- Đúng vậy. Chính tôi cũng lấy làm lạ... Ở trong làng người ta xì xào bàn tán là bà bá tước không muốn cảnh sát dính vào chuyện này. Nếu tôi là bà...

Bà nói chưa dứt câu, hai người khách bước vào. Bà đứng dậy vồn vã chạy tới không khác gì lần trước, giới thiệu món đặc sản trứng chiên rau cần.

- Kỳ thiệt. – Hề Xiếc nói – Chắc tờ báo nói đúng: đây chỉ là việc quảng cáo !... Mà mấy giờ rồi ta ? Đồng hồ tự nhiên chết ngắt rồi.

- Hai giờ kém 15, thưa "ngài". - Mady làm bộ cung kính nói.

- Vậy thì lẹ lên, lẹ lên ! Chạy tới lâu đài liền đi.

BA

BẮT ĐẦU MỘT TAI NẠN NHỎ

Mady kéo dây chuông. Bà vợ người gác đàn vừa mở cổng vừa cẩn thận, làm như thế đó không phải là nhiệm vụ của bà ta. Cánh cửa sắt đã gỉ sét nghiêng ken kết trên bánh xe lăn.

- Vô tham quan à ? - Bà ta vừa hỏi vừa lôi ra một tập vé có cùi.

Và liếc vô phía Kafi:

- Máy cô cậu chịu khó cột chó ngoài cửa, được không ?

Mười giờ 15 phút. Hình như bọn tôi là những người khách đầu tiên. Bọn tôi băng qua vườn. Lối đi ngày xưa được trải sỏi, nhưng giờ đây sỏi đã lún sâu trong đất và cỏ mọc tha hồ. Rõ ràng một người thôi thì không đủ chăm sóc khu vườn rộng lớn này.

Đứng gần mới thấy tòa lâu đài thiệt là đồ sộ và rạn nứt nhiều hơn là ta tưởng. Tiếc quá ! Nếu được tu sửa lại, nó có thể sánh ngang hàng với không ít lâu đài cổ xưa thế kỷ 16.

Một bậc thềm có 4 hoặc 5 nấc dẫn đến một cánh cửa lớn, ở đó có treo một cái chuông. Một cô gái còn trẻ mở cửa cho bọn tôi, có lẽ đó là người giúp việc. Cô ta nắm tay một thằng nhóc khoảng 5 hoặc 6 tuổi. Thằng nhỏ vừa thấy Kafi đã la lên:

- Chị Jacqueline ! Coi con Tô Tô bự kìa...

- Michel, đừng tới gần ! Đừng tới gần ! - Cô gái giữ thằng nhỏ lại. - Coi chừng nó là chó dữ đó.

- Không. - Mady nói ngay. - Nó không dữ, nhứt là đối với con nít.

Thằng nhỏ thận trọng bước tới gần Kafi, rồi thấy con chó vẫy đuôi ra dấu thân thiện, nó dạn dĩ luồn tay vào trong đám lông Kafi. Rồi quàng tay ôm lấy cổ nó mà la lên bằng một giọng sung sướng:

- Chị Jacqueline, coi nè !... Nó muốn chơi với em ! Chị cho nó vô nhà đi

- Nhưng má cấm đó. Chân nó dơ mà.

- Nếu chị sợ chân nó dơ. Tôi trả lời, - Tôi sẽ biếu nó chùi chân cho thị coi.

Dưới ánh mắt thú vị của thằng nhỏ, tôi ra lệnh.

- Kafi, chà chân vào thăm !

Con chó không đợi nhắc 2 lần. Chữ "thăm" đủ rồi. Trong căn nhà tôi ở đường Mạnh trăng tôi đã tập cho nó quen việc này, bởi vì bà quản gia cứ nhất định là lũ súc vật làm dơ cầu thang.

Thằng nhỏ khoái trá vỗ tay ầm ỹ... Rồi vui như điên, nó chạy biến vào trong nhà để vài giây sau chạy trở ra, kéo theo một người phụ nữ trẻ, gương mặt có vẻ buồn rầu và lo lắng.

- Coi kìa, má ! Con Tô Tô bự tụt chùi chân như người vậy... Nó sạch rồi, má cho nó vô nhà nghe.

Má thằng nhỏ cố thuyết phục nó, nhưng nó nhứt định không chịu: Chó bị cấm vô nhà vì chân dơ, nhưng con chó này chân sạch ! Nó không hiểu được.

- Được rồi Michel, con chó này biết chùi chân... nhưng lỡ những con chó khác cũng đòi vô thì sao ?

- Chỉ con này thôi má! Nó thân với con lắm !

Người thiếu phụ mỉm cười một cách mệt mỏi, có vẻ chịu thua.

- Má chịu nghe ? Chỉ con này thôi mà !

Vậy là bọn tôi bước vào lâu đài. Người thiếu phụ nhìn bọn tôi có vẻ tò mò, dò hỏi:

- Mấy em thích coi tranh thiệt à?... Mấy em còn trẻ quá !

Trong chữ "thiệt à" có cái gì như muốn nói "chắc mấy em tới đây vì chuyện khác"... Nhưng cô không nói gì thêm. Mady vội trấn an:

- Bọn cháu học trường trung học Chữ Thập Hung ở Lyon. Bọn cháu đang tham dự khóa lịch sử hội họa.

Gian tiền sảnh bọn tôi bước vào rất rộng, với những bức tường ốp gỗ và trần nhà được trang hoàng theo phong cách Pháp chính cống. Ngược lại, bàn ghế rất lồi thối: khoảng mười hai cái ghế gỗ và hai băng ghế dài. Chắc đây là chỗ cho du khách ngồi chờ.

- Mấy em chịu khó chờ một chút được không ? - Người thiếu phụ nói. - Mình đợi thêm vài người khách nữa rồi đi coi luôn thế.

- Còn con ? - Michel lên tiếng. - Con cũng ngồi chờ đây với con chó được chó ?

Người thiếu phụ không nói gì, cô chỉ đưa mắt nhìn chúng tôi như muốn hỏi: "Có gì phiền không?".

- Dạ không. Không có gì phiền đâu ạ. - Mady nói - Bọn cháu rất vui lòng.

Thằng nhỏ lập tức nhảy tới ôm cổ Mady để cảm ơn, rồi chạy đi chơi với Kafi. Hai đứa vật nhau rồi lăn tròn trên tấm thảm Hongrie. Tondu nghiêng mình thì thầm bên tai tôi:

- Bà chủ quán nói đúng. Má thằng nhóc Michel này có vẻ không vui, hình như trong mắt cô có vẻ sợ hãi nữa. Không biết tớ có lầm không?

- Không. Chính tớ cũng thấy vậy.

Bọn tôi chờ thêm một lúc nữa. Cô giúp việc Jacqueline dẫn thêm hai cặp du khách đúng tuổi tới ngồi bên cạnh bọn tôi. Nhìn thấy thằng bé đang chơi với con Kafi, một bà nói nhỏ với chồng:

- Trong mấy cái lâu đài hẻo lánh như thế này, nuôi một con chó ngon như vậy là phải.

Cuối cùng, cô Mathilde - con gái của bà bá tước - xuất hiện trở lại và buổi tham quan bắt đầu. Trước hết là những căn phòng đẹp nhất trong lâu đài, cũng đồ sộ như tiền sảnh, nhưng bàn ghế đồ đạc coi bộ khiêm tốn không thích hợp với tòa lâu đài chút nào. Cuối cùng, bọn tôi đến phòng triển lãm, một hành lang vừa dài vừa rộng, trưng bày khoảng 50 bức tranh sơn dầu có, màu nước có, đi nét có.

Xem tranh có thể rất thú vị nhưng đó không phải là lý do bọn tôi tới đây. Dĩ nhiên chẳng có đứa nào có ý chờ đợi con ma xuất hiện trong phòng triển lãm này, nhiều lắm là mong người ta nói chuyện về nó... Hay ít nhất, được thấy tận mắt một bà bá tước già đang phải ngồi một chỗ vì phong thấp, trong một căn phòng chắc chỉ ấm hơn chỗ khác chút đỉnh của tòa lâu đài lạnh giá này!

- Chắc bọn mình về tay không quá! - Guille thì thầm bên tai tôi trong khi người thiếu phụ đang nhận định về một bức tranh màu nước. - Lẽ ra mình phải hỏi han tất cả mọi người ở đây chứ; tớ thấy là bọn mình oọc-rờ rồi...

Buổi tham quan kết thúc trong nỗi luyến tiếc của thằng nhóc Michel... và của con Kafi nữa! Bọn tôi đang bước xuống bậc thềm thì thằng Michel

chạy ào ra cố ôm Kafi một lần nữa. Nó tông phải Mady làm cô mất thăng bằng, bước hụt một bậc thềm rồi té nhào xuống đất.

- Ôi ! Đau mắt cá quá! Tở sai chân rồi.

- Người thiếu phụ vội vã chạy tới giúp bọn tôi nâng Mady dậy.

- Tôi rất tiếc!... Chỉ tại thăng nhỏ !... Để tôi lo cho em. Trước đây tôi có học ngành y. Vô nhà cái đã...

Cùng với Tondu, tôi dìu Mady vào trong tiền sảnh.

- Không, đừng vô đó. Ở đó lạnh lắm... Cứ tới chỗ bà bá tước !...

Cô dẫn chúng tôi vào một căn phòng ấm áp vừa làm phòng khách vừa làm phòng ăn. Một phụ nữ đứng tuổi, tóc bạc trắng, đang ngồi gọn trong một cái ghế bành gần cửa sổ, kêu lên:

- Trời ơi Mathilde, có chuyện gì vậy ? Không lẽ...

- Dạ không ! - Người thiếu phụ vội vã nói - Chỉ là một tai nạn nhỏ thôi. Em gái này tới đây tham quan, đã bị trượt chân té xuống tam cấp.

- À ra vậy. - Bà bá tước thở phào...

Mắt cá Mady sưng phù lên rất mau. Cô Mathilde tháo giày và vớ ra, rồi đem tới một tuýp Fomát và một cuộn băng.

- Đây là loại Fomát giảm đau. Tôi sẽ xoa mắt cá cho em, đỡ đau nhiều lắm.

Mady để yên cho cô chăm sóc, nhưng cô bé cắn chặt hai hàm răng vì đau. Cô Mathilde băng chân Mady lại, rồi nói:

- Không nặng lắm đâu. Chỉ bong gân thôi. Tiếc là không làm thêm được gì nữa.

Rồi cô quay về phía bọn tôi:

- Máy em tới đây bằng gì ?

- Dạ, bằng xe gắn máy.

- Đi từ Lyon sao ?

- Dạ phải.

Người thiếu phụ lắc đầu.

- Cháu muốn về nhà ngay. - Mady nói.

- Chưa được đâu, em nên chờ cho bớt đau một chút đã.

Chờ ! Chắc phải vậy thôi ! Nhưng bọn tôi không thể ngồi đây chờ cả sáu đứa, điều đó rất bất tiện cho bà bá tước, và cả con gái của bà nữa.

- Bọn cháu ngồi chỗ khác cũng được. Như vậy tiện hơn... - Tondu nói.

- Phải rồi. - Bà bá tước tán thành - Mathilde, dắt mấy cô cậu này vô phòng khách. Nó không có lò sưởi nhưng có ánh nắng mặt trời, cũng tạm tạm.

- Tôi rất tiếc. - Người thiếu phụ cứ lập đi lập lại trong khi đặt cái ghế con dưới bàn chân đã sưng vù của Mady.

Và cô nói thêm:

- Mấy em không phiền nếu tôi giữ con chó lại trong thời gian mấy em ngồi chờ chớ ? Thằng Michel rất mến con chó này ! Nó không có bạn, anh chị nó chưa về đây. Lâu nay nó không chơi với ai, nhứt là từ khi con Lu Lu chết... Chúng tôi cũng có nuôi một con chó, nhỏ hơn con này nhiều! Nó mới chết tuần trước. Chúng tôi không muốn nuôi một con khác vì sợ mất nữa.

Bọn tôi giao Kafi cho cô rồi ngồi chờ. Mady không rên nữa, nhưng tỏ vẻ bứt rứt vì cái tai nạn lãng xẹt này làm bọn tôi mất hết cả một ngày.

- Kỳ thiệt ! - Gnafron nói. - Trong lâu đài này có nhiều chuyện kỳ thiệt ! Hồi nãy khi thấy tụi mình bước vô, bà bá tước có vẻ hoảng hồn !... Mà có lý do nào đâu ! Bà định nói gì đó thì bị người con gái chặn lại... Theo tớ, bà định nói về con ma... và cũng vì con ma, mà hai bà này không dám nuôi chó nữa!

Một giờ trôi qua. Rất nhiều lần thằng Vua Còi đứng dậy mở cửa sổ liếc nhìn ra ngoài vườn.

Nhưng không có một bóng trắng nào thơ thẩn sau mấy gốc cây cổ thụ đó cả...

Bên ngoài, mặt trời đã xế. Vào đầu tháng 4 này ngày chưa dài lắm. Lần này thì Mady lo thiệt sự. Tôi đề nghị với Mady đừng chờ nữa: tôi sẽ chở bạn ấy trong rơmoóc của Kafi, còn con chó cứ việc "phi" theo, xe chạy chậm chậm mà.

Mady đang ngẫm nghĩ về cái cảnh ngồi chễm chệ thế chỗ Kafi thì cô Mathilde trở lại:

- Mắt cá em sao rồi ? Em còn đau không ?

- Cháu vẫn chưa đứng được. Nhưng dù sao cháu cũng phải về. Cô cho cháu gọi điện thoại một chút được không ạ ?

- Chúng tôi không còn điện thoại nữa... Em muốn báo cho nhà biết à ?

- Chắc phải tối lắm bọn cháu mới về tới Lyon được ! Cháu phải ngồi trong rơmoóc của con chó Kafi nên xe phải đi chậm.

Cô Mathilde suy nghĩ, rồi đề nghị:

- Hay là em ở lại đây đêm nay ? Như vậy mấy người bạn em sẽ về tới Lyon mau hơn. Ngày mai khi em bớt đau họ sẽ trở lại đây đón em. Để tôi nói lại với bà bá tước.

Cô bỏ đi và trở lại ngay sau đó:

- Mẹ tôi đồng ý. Bà còn đề nghị một trong mấy cậu ở lại với em này.

Cô quay về phía tôi:

- Em... với con chó dễ thương của em ! Thăng Michel sẽ mừng lắm ! Về phần chúng tôi, chúng tôi cũng rất...

Cô đỏ mặt lên mà không nói hết câu. Có đúng là cô muốn giữ thêm Kafi ở lại vì đứa con nhỏ không ?... Hay bởi vì có con chó to lớn này, họ cảm thấy yên tâm hơn khi đêm xuống, trong tòa lâu đài mất hút giữa rừng này ?

BỐN

Bí mật của bà bá tước

Chúng tôi ăn tối với bà bá tước trong căn phòng vừa là phòng khách vừa là phòng ăn, vốn là một trong rất ít địa điểm có sinh khí của toà lâu đài này. Michel đùa giỡn với Kafi thoả thích đến nỗi mới 7 giờ rưỡi đã lăn cù ra ngủ.

Nếu Mady có vẻ rất tự nhiên thoải mái, thì tôi lại không. Được ăn tối trong một toà lâu đài cổ kính !... Và chung bàn với một bà bá tước chính hiệu !... Tuy nhiên, hai vị chủ nhân toà lâu đài không có vẻ gì làm cao hết. Họ rất giản dị, thậm chí còn khiêm tốn nữa. Nói tóm lại, thay vì làm phiền họ, thì sự có mặt của tôi và Mady lại làm họ vui lên. Chỉ có cô giúp việc Jacqueline có vẻ không khoái chuyện phải nấu thêm 3 khẩu phần nữa, chị ta nhìn Kafi với vẻ khó chịu. Nhưng con chó đâu có gây phiền hà gì. Nó ngồi bên cạnh tôi, không nhúc nhích ngo ngoe tới... một ngón chân !

Ngay từ đầu, hai người phụ nữ đã hỏi han về việc học của bọn tôi, nhưng tôi cảm thấy là họ đang cố gắng che giấu nỗi lo lắng của họ. Sau đó bà bá tước hỏi về Kafi. Tôi kể rằng tôi đã nuôi Kafi từ hồi nó còn là một con chó con nhỏ xíu ở vùng Provence, và tôi đã huấn luyện nó thành một con chó trinh thám.

- Một con chó trinh thám ?

- Dạ phải. Nó có tài đánh hơi phi thường, chỉ cần cho nó ngửi một chút xíu gì đó, một đồ vật, một cái áo, là nó có thể tìm ra được người chủ cách xa cả mấy cây số, từ bất cứ địa điểm nào.

- Nó có bắt bọn bắt lương được không ?

- Nếu cháu ra lệnh, nó cắn đứt cổ tên kia ngay... Nhưng nó vẫn có thể hiền như một con cừu, bà thấy rồi đó.

Hai người phụ nữ đưa mắt nhìn nhau. Cô Mathilde lẩm bẫm:

- Mình cần một con chó như con này.

Chúng tôi vừa mới ăn tráng miệng thì tiếng kim loại loảng xoảng vang lên từ nhà bếp làm bà bá tước giật bắn người, thốt lên tiếng kêu:

- Trời oib! có phải...

Nhưng cô giúp việc đã chạy tới:

- Xin lỗi. Một cái xoong bị rớt khi tôi sắp đồ vô kệ.

Hai người phụ nữ chợt nhận ra sự hốt hoảng bất thần và quá đáng của họ làm chúng tôi kinh ngạc, và cả hai có vẻ bối rối. Đúng lúc đó Mady nói thẳng:

- Xin bà và cô thứ lỗi... Tụi cháu có vẻ tò mò, nhưng tụi cháu biết ở đây có nhiều chuyện kỳ lạ... Có một bóng ma thì phải.

Bà bá tước già tròn xoe mắt nhìn bọn tôi, sợ hãi:

- Một bóng ma à?... Mấy cháu biết sao ?

Bà không nói thêm nữa. Nhưng rõ ràng là bà rất muốn nói. Cả hai đứa tôi đã thu phục được cảm tình của họ, nếu không nói là lòng tin của họ, như Kafi đã thu phục được cảm tình của thằng nhóc Michel. Sau một hồi do dự, cô Mathilde giải thích:

- Chúng tôi rất lo, đúng vậy. Dĩ nhiên không ai tin là có ma! Nhưng việc này có thiệt. Một bóng người nào đó trùm vải trắng kín mít, mang găng tay màu đỏ, đã theo đuổi chúng tôi khắp nơi trong toà lâu đài ! Chắc mấy cháu thấy buồn cười...

- Dạ không. Cháu xin thú thiệt là bọn cháu tới đây vì chuyện đó hơn là vì chuyện coi tranh.

- Mấy em có đọc báo và coi hình à ?

- Dạ có. Theo cô, đây có phải là ai đó muốn đùa không?... Ai đó muốn dọa bà và cô... cho vui không ?

- Chắc chắn là không !

- Ngoài người chụp ảnh, có ai còn thấy con ma đó nữa không ?

- Tất cả mọi người trong lâu đài này ! Mẹ tôi, tôi, người gác đàn, vợ ông ta và cô giúp việc Macqueline. Con ma này xuất hiện bất kể ngày đêm... nhưng thường là đêm. Nó đã vào trong phòng của mẹ tôi năm hoặc sáu lần. Người gác đàn cũng từng thấy nó thơ thẩn trong vườn, vợ ông ta cũng vậy. Ông ta còn nghi là con Tô Tô bị con ma giết chết.

- Nói cách khác, có ai đó muốn hại bà và cô !... Bà và cô có kẻ thù nào trong vùng này không ?

- Chúng tôi sống xa lánh mọi người. Chúng tôi không hại ai hết.

- Có thể là họ ganh tị.

- Trời ! Ai mà ganh tị với chúng tôi ? Dân ở đây đều biết chúng tôi khánh kiệt rồi. Chỉ còn bề ngoài thôi. Chúng tôi còn sống ở đây được là cả một phép lạ. Nếu không có khách tới tham quan vào mùa nghỉ, thì chúng tôi bán cả nhà cả vườn rồi. Chúng tôi chỉ còn giữ được nguyện vẹn bộ sưu tập tranh của ông cố, đồ duy nhất còn trưng bày cho du khách coi được.

Lời tâm sự này làm tôi đặt ngay một câu hỏi:

- Có lẽ ai đó ganh tị vì bộ sưu tập tranh này ?

Tôi không thể ngờ là tôi đã đụng tới một điểm nhạy. Cô Mathilde đưa mắt nhìn mẹ.

- Tới lúc này, Mathilde à. - Bà bá tước già thì thâm - Con có thể kể cho mấy cháu đây nghe được. Mẹ tin bọn họ giữ bí mật, nếu mình yêu cầu.

Và bà nói với bọn tôi:

- Tôi có thể tin vào sự kín đáo của mấy cháu được chớ ?

Mady và tôi cùng gật đầu, nhưng cô Mathilde vẫn còn ngập ngừng, như thể câu chuyện quá khó kể hoặc quá rắc rối. Cuối cùng cô lên tiếng:

- Bóng ma này không phải xuất hiện ngẫu nhiên, và cũng không phải nó hiện ra rồi biến mất. Nó hăm dọa chúng tôi... hay nói cho đúng hơn, nó hăm dọa mẹ tôi.

- Về việc gì, thưa cô ?

- Nó dọa sẽ tiết lộ cho mọi người biết bộ sưu tập tranh là giả.

- Điều đó có đúng không ?

- Không !... Nhưng bây giờ chúng tôi không còn bằng chứng nữa.

- Không còn bằng chứng nữa, nghĩa là sao ? - Mady hỏi.

- Nghĩa là ông cố tôi đã cho giám định và làm giấy chứng nhận đây là tranh thiệt. Bây giờ mấy giấy tờ đó đã mất.

- Đã mất ?

- Tại tôi thôi. - Bà bá tước nói. - Cách đây hai tháng, để có tiền xài, tôi đã bán một tủ hồ sơ đời Lu-i XVI trong đó có đựng giấy xác nhận.

- Bà không kiểm tra mấy ngăn kéo à ?

- Có chớ. Nhưng ở tuổi tôi, người ta hay lẫn lăm. Tôi không còn nhớ nổi nó ở chỗ nào. A, phải chi con gái tôi có ở đó! Hôm đó nó có việc xuống

Lyon, khi về, chính nó nhắc tới mấy tờ giấy chứng nhận...

- Sao bà không tới gặp lại người mua tử ?

- Y đã trả tiền hàng hoàng đầy đủ, rồi sau đó chất lên xe ra đi, không hề cho tôi biết tên lẫn địa chỉ. Không tài nào tìm ra y được. Chúng tôi đã có đăng thông báo trên một tờ báo. Nhưng không ai trả lời.

Bà thở dài. Tôi hỏi:

- Tại sao bà không đi báo cảnh sát tất cả chuyện này ?

- Nếu cảnh sát tới điều tra thì báo chí sẽ làm um sùm lên. Người ta sẽ nghĩ rằng có thể bộ sưu tập tranh có vấn đề, và chúng tôi không còn khách đến tham quan nữa.

Tôi và Mady nhìn nhau. Chắc cô cũng tự hỏi phải chăng có một sự liên quan giữa vụ mất giấy tờ với những lời đe dọa. Tôi hỏi tiếp:

- Thưa bà bá tước, ở đây có ai biết về mấy tờ giấy chứng nhận và nơi cất giấu chúng ?

- Chỉ có con tôi và tôi thôi.

- Việc này không khó giải quyết. - Mady nói - Chỉ cần đem tất cả các bức tranh đi giám định lại. Như vậy bà sẽ có giấy chứng nhận mới.

Cò Mathilde đưa hai tay lên trời:

- Mấy em không biết việc giám định tốn đến chừng nào đâu ! Hơn nữa việc này rối rắm hơn nhiều. Mẹ tôi chưa kịp kể hết. Thật vậy, mới đây chúng tôi có đem đi giám định một bức tranh nhỏ của Franz Hans... Than ôi! Nó là tranh giả.

- Giả ?

- Nếu tôi nhớ không lầm, thì không có giấy chứng nhận cho bức tranh này. Mà hình như ông cố chúng tôi cũng không mua nó. Dù sao tôi cũng cứ tưởng nó là tranh thật.

- Tại sao cô lại đem bức tranh này đi giám định, mà không đem bức tranh khác ?

- Mấy em chưa biết. Đây, mọi chuyện là thế này. Cách đây 15 ngày, có một người khách định mua một bức tranh của họa sĩ Ribera vẽ Chúa Kitô được đem từ thánh giá xuống. Đây là một bức tranh vẽ dở dang, bức lớn nhất trong bộ sưu tập. Người khách đó trả một món tiền lớn đến nỗi mặc dù

không muốn bán tranh, 2 mẹ con tôi cũng đã do dự, ngập ngừng rất lâu. Với số tiền này chúng tôi có thể sống nhiều năm mà khỏi cần phải đón khách tham quan, vì có nhiều khi bức mình lắm, đâu phải ai cũng là người có văn hoá đâu. Dĩ nhiên người khách đòi hỏi là bức tranh phải thật, vì chúng tôi không còn giấy chứng nhận. Ông ta đến đây với một chuyên viên đem theo đủ thứ dụng cụ, máy rọi X quang, chất hoá học, và đủ thứ linh tinh trên đời... Cuối cùng vị chuyên gia tuyên bố bức tranh của Ribera là một bức sao chép, đúng hơn là một bức mô phỏng, bởi vì không ai biết bức chính.

- Ông chuyên viên đó do cô chọn à ? - Mady hỏi. - Sao cô không nghĩ là ông khách dẫn tới một tay đồng loã để mua tranh với giá rẻ ?

- Có chớ. - Cô Mathilde trả lời. - Tôi có nghĩ tới, nhưng muốn rõ thì phải tái giám định. Bức tranh lớn như vậy thì phí tổn sẽ rất kinh khủng. Vì vậy tôi đã đem tới Lyon bức tranh của Franz Hans, nhỏ hơn nhiều, và hên xui thế nào đó, bức tranh này lại được giám định là giả... Điều này đúng. Mấy em thấy chúng tôi bối rối như thế nào. Nhưng về phần bức tranh của Ribera thì tôi chắc chắn 100 phần trăm là tên chuyên viên đã lầm, hoặc đã nói láo !

Yên lặng một lúc, rồi tôi hỏi tiếp :

- Vậy còn con ma khoác vải trắng, khi hiện ra, nó có nói gì không hả cô ?

- Nó nói đi nói lại có một câu: "Bà bá tước lâu đài Tàng cổ Thụy, tranh của bà là tranh giả !... Bà không được quyền đánh lừa người xem. Nếu bà cứ tiếp tục lường gạt như vậy, bà sẽ gặp tai họa !". '

Bà bá tước thờ dài nói thêm:

- Tôi tin chắc con ma cố ý xuất hiện trong khu vườn để làm um xùm trên mặt báo, nhằm làm cho du khách không tới đây nữa. Trời ơi ! Hành hạ tôi như vậy sao ! Lẽ nào vì chúng tôi không đủ tiền làm giám định các bức tranh mà tôi hết kế sinh nhai sao ? Con gái tôi phải nuôi bốn đứa con: thằng nhỏ Michel mà mấy cháu thấy, và ba đứa khác lớn hơn đang trọ học ở Lyon. Lễ Phục Sinh này chúng tôi không cho bọn nó về đây vì sợ câu chuyện quái quỷ này ảnh hưởng tới chúng.

Bà bá tước làm một cử chỉ thất vọng. Người con gái tiếp lời:

- Dĩ nhiên còn một giải pháp cuối cùng: bán lâu đài và đi nơi khác sống. Nhưng như vậy thì đau lòng quá! Mẹ tôi đã sinh ra và lớn lên ở đây. Tôi có cảm tưởng là có một âm mưu nào đó nhằm hại chúng tôi, ai đó muốn làm chúng tôi phải kiệt sức mà bỏ đi...

Lại yên lặng. Ai ? Ai nữa lòng hành hạ hai người phụ nữ này ?

- Thưa cô, ngoài bà bá tước, ai biết được việc giám định bức tranh ạ ?

- Không có ai cả. - Có Mathilde trả lời.

- Còn mấy người giúp việc ?

- Họ đều là những con người trung thành tận tụy. Và họ cũng chẳng biết chuyện gì cả. Chẳng hạn như Jacqueline thì hôm giám định không có ở nhà...

- Vậy cô không có một ý kiến gì cả sao ?

- Không một ý kiến gì cả.

Bà bá tước phác một cử chỉ mệt mỏi nhăn nhuc, như thể bà chịu khuất phục trước định mệnh. Bỗng bà ngược mắt nhìn về phía đồng hồ treo tường:

- Chín giờ rưỡi rồi ! Xin lỗi mấy cháu! Jacqueline sẽ dọn phòng cho mấy cháu ngủ. Chúc mấy cháu ngon giấc.

Rồi bà vỗ nhẹ lên đầu Kafi:

- Cả mày nữa, ngon giấc nghe Kafi

Tôi giúp Mady đứng dậy. Cô khập khiêng đi theo sau người hầu gái vào một căn phòng trải thảm xanh. - Đó là căn phòng dành cho khách, coi bộ rất hiếm.

Vê phần tôi, chị Jacqueline dẫn đi về phía cuối hành lang, vào một căn phòng trần trụi không bàn ghế, có trải 1 tấm thảm không còn có thể cũ hơn được. Rồi chị ta leo lên rầm thượng lấy xuống một tấm nệm cho tôi nằm.

Sau tất cả những chuyện vừa qua, tôi không thể nào ngủ được. Tôi thấy tội nghiệp cho hai người phụ nữ cô đơn, không tin có ma nhưng vẫn cứ sợ khi nó xuất hiện. Còn tôi, tôi không thể nào ngăn được việc liên hệ những lời hám dọa và vụ mất biển giấy tờ chứng nhận. Không lẽ chỉ là ngẫu nhiên sao ? Con người vô danh' khi mua cái tủ hồ sơ có biết những gì chứa trong

đó hay toồng ? Cũng không chắc lắm. Và có phải chỉ dọa tinh cờ mà y tới lâu đài đúng vào ngày cô Mathilde vắng nhà hay không ?

Dù sao đi nữa thì ba người giúp việc trong lâu đài có vẻ ở ngoài vòng nghi vấn. Họ không có lý do gì để chặn nguồn thu nhập của lâu đài Tàng Cổ Thụ, vì chính họ cũng sống nhờ nguồn thu nhập đó.

Cuối cùng, nằm dài trên tấm nệm với Kafi ép vào mình cho ấm, tôi cũng ngủ thiếp đi. Chắc đêm đã khuya lắm khi con Kafi kéo mạnh tay áo tôi. Tôi ngồi nhồm dậy, vừa đúng lúc cô gái giúp việc chạy tới, mình khoác áo ngủ, đầu tóc rối bù.

- Tới đây lẹ lên !... Lẹ lên!...

NĂM

Súng nổ trong vườn

Tôi đâm bổ vào hành lang sau lưng Jacqueline. Chị ta dẫn tôi chạy tới phòng bà bá tước. Tôi thấy bà đang ngồi thụp trong ghế bành lớn, mặt mày lơ láo, miệng lặp bặp:

- Lại nó nữa !... Lại nó nữa !...

Cô Mathilde đang ở bên cạnh, chỉ cho tôi thấy một ô cửa kính đã bị đập bể, những mảnh kính vụn còn vương vãi trên mặt đất và ở giữa là một cục đá.

- Chính nó ném cục đá này... Tôi đã ngủ thiếp đi sau khi uống thuốc ngủ, rồi tiếng kính bể làm tôi thức dậy. Khi tôi nhòm dậy trên giường thì nó đứng sau cửa sổ nhìn tôi với hai hố mắt đen ngòm... Rồi nó đưa bàn tay mang găng đỏ chỉ vào mặt tôi, lặp lại lời đe dọa...

Tôi hỏi ngay:

- Hồi nào vậy, thưa bà ?

- Mới chưa đầy 5 phút !...

- Sau đó nó đi đâu ?

- Nó chạy ra vườn...

Tôi nhớ lại chuyện đã xảy tới với con Lu Lu và tôi bán khoán. Nhưng tôi vẫn lượm cục đá đưa cho Kafi ngửi. Nó không phản ứng gì cả: Rõ ràng con ma mang găng nên không có mùi. Tôi bèn nói với nó:

- Cứ đi tìm thử đi, Kafi. Tìm trong khu vườn coi ! Nếu mà thấy ai đó thì kêu tao ngay !

Nghe tiếng "tìm" Kafi hiểu ngay lập tức. Nhưng tìm gì ? Nó đưa mắt nhìn tôi. Tôi vừa nhắc lại, vừa đưa tay về phía cửa sổ mà tôi vừa mới mở ra:

- Cứ tìm đi Kafi !

Con chó phóng ra ngoài mất hút. Tôi hỏi cô Mathilde:

- Khu vườn được rào kín không cô... Cháu muốn nói là hoàn toàn kín ấy ?

- Kín. Ba tôi đã cho xây tường bao quanh để không ai có thể nào săn trộm trong vườn.

- Nhưng người ta leo qua tường được chứ ?

- Có lẽ đứng trên vai thì được.

Nhiều phút trôi qua, Kafi vẫn chưa trở lại. Chắc tên bất lương đã nhảy qua tường, và Kafi không tìm thấy gì, đã lang thang trong vườn.

Đột nhiên hai tiếng súng vang lên, rồi tiếng thứ ba... hình như phát từ phía cổng. Tôi giật bắn người: mồ hôi lạnh ứa đầy trán. Người ta bắn Kafi ! Tôi thối còi liên hồi, tim đập thình thịch. Kafi đã được huấn luyện để cảnh giác với súng. Nó có thoát được không ?

Cuối cùng Kafi xuất hiện, vô sự, nhưng có vẻ bồn chồn lo lắng, như thể nó vừa thoát nạn. Dù rất vui mừng, tôi vẫn thấy có một điều gì kỳ lạ. Thời gian từ khi con ma xuất hiện đến khi có tiếng súng, kéo dài đến hơn 15 phút. Tôi hỏi cô Mathilde:

- Từ đây tới chỗ bức tường xa nhất là bao nhiêu hã cô ?

- Chừng 400 thước... Tại sao em lại hỏi vậy ?

- Cháu thấy con ma không cần phải mất một thời gian lâu vậy để chạy băng qua vườn.

- Em muốn nói gì ?

- Cháu thấy hình như con ma không vội vàng gì !... Biết đâu nó không còn trong vườn ? Cô có tin người gác đàn không ?

- Ô, nghi ngờ Crémieux ? Không thể được !... Hơn nữa, đó không phải là giọng ông ta.

- Ông có thể giả giọng.

- Cũng không thể được. Crémieux là người dân xứ Buôcghinhông. Ông ta có lối phát âm chữ "R" đặc biệt. Con ma không có giọng đó. Giọng nó trầm hơn nhiều.

- Còn chị Jacqueline ?

- Chị ta cũng vậy. Có một đêm con ma vào phòng ta, và chị ta cũng sợ gần chết.

Tôi suy nghĩ về những gì mà hai người phụ nữ nói trước đây. Không ai trong tòa lâu đài này không thấy con ma đó cả. Nhưng nó có dọa ông gác

dan, chị Jacqueline không ?

- Không. - Cô Mathilde nói - Con ma không nói một tiếng nào với ông bà gác dan hay Jacqueline. Nó chỉ dọa bà bá tước.

Tôi cảm thấy bối rối. Nhưng vẫn còn một việc chưa rõ. Con ma đã lẫn quất rất lâu trong vườn.

Nó có ý định trở lại không ? Mặc dù nguy hiểm tôi vẫn cảm thấy một nỗi khao khát dữ dội tự mình đi khám xét khu vườn. Nói cho cùng, có lẽ con ma chỉ bắn lên trời để dọa Kafi. Chắc chắn nó không dám bắn tôi đâu.

- Đừng, đừng ! - Bà bá tước năn nỉ. – Cháu đừng đi ! Cháu ở lại đây...Chúng tôi sợ lắm.

Hai người phụ nữ vẫn còn kinh hoàng. Tôi ở lại với họ. Kafi cũng có vẻ bồn chồn không yên. Nó cứ quanh quẩn trong phòng. Cô Mathilde kéo một cái ghế cho tôi ngồi.

- Tôi rất biết ơn em đã ở lại đây... Coi mẹ tôi kìa, bà sợ quá rồi !...

Một giờ trôi qua trong yên lặng. Thình thoảng bà bá tước lại đưa mắt nhìn về phía cửa sổ, giờ đây hơi lạnh ban đêm đang tràn vào qua ô kiếng bị bể. Tôi xin phép rút lui để bà bá tước có thể lên giường ngủ. Nhưng bà nói bà thích ngồi trên ghế bành hơn.

Lại một giờ nữa trôi qua. Cuối cùng hai người phụ nữ bình tĩnh trở lại. Con ma cũng không thấy xuất hiện. Từ trước đến nay nó cũng chưa hề xuất hiện hai lần trong một đêm. Đồng hồ trên tường điểm 3 giờ. Tôi bắt đầu thấy buồn ngủ.

- Xin lỗi đã làm em mất ngủ. - Cô Mathilde nói - Nếu em biết sự có mặt của em và con Kafi quý đến chừng nào ! Bây giờ em có thể về phòng ngủ lại được rồi... Nhưng em để con Kafi ở lại đây với chúng tôi được không ?

Tôi cố giấu nỗi do dự của mình. Lỡ con ma trở lại, Kafi dám đuổi theo lắm... và trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra ! Không ! Nó không trở lại đâu !

Vậy là tôi để con chó ở lại và đi về phòng mình. Tôi đi vòng qua phía phòng Mady và đẩy nhẹ cửa nhìn vô. Cô bạn gái đang ngủ ngon lành, không hay biết chuyện gì cả. Có lẽ trần trọc quá khuya vì đau mắt cá, sau đó cô đã ngủ thiếp đi.

Tôi trở về phòng, để nguyên áo quần nằm xuống nệm. Mấy phút trước đây tôi rất buồn ngủ, nhưng giờ thì không. Tôi nghĩ tới Kafi, nghĩ tới con ma. Quả tình là nó nguy hiểm, rất nguy hiểm.

Cuối cùng giấc ngủ chụp lấy tôi. Khi tôi mở mắt thì trời đã sáng trưng. Đồng hồ chỉ 8 giờ 30. Tôi chạy tới phòng Mady. Cô đã thức.

- Sao rồi Mady ?... Mắt cá ra sao rồi ?

- Đỡ nhiều rồi. Tớ mới đi một vòng quanh phòng. Tớ không còn cà nhắc nữa!... Nhưng cậu... cậu bị cái gì vậy ? Hình như cậu không ngủ thì phải.

- Ôi, đêm vừa rồi ngán quá!

- Con ma à ?

- Đúng. Nó hiện ra ở cửa sổ phòng bà bá tước. Tôi kể lại mọi chuyện. Mady gật đầu.

- Vậy cậu có thấy con ma đó không ?

- Khi chị Jacqueline gọi tớ, thì nó đã biến mất.

- Cậu không tin là ba người phụ nữ đó phát hoảng rồi thấy bậy chớ ?

- Chắc chắn là không... dù sao đi nữa thì ta cũng không có năm mơ. Tớ nghe 3 tiếng súng nổ, và Kafi hốt hoảng trở về. Chắc chắn là có thấy ai đó trong vườn.

- Không biết bọn mình có giúp gì được cho bà bá tước không, hả Tidou ?

- Tớ cũng có nghĩ tới chuyện đó, nhưng mà...

Mady vội đưa một ngón tay lên môi. Có ai đó đập cửa. Chính là chị giúp việc Jacqueline, cô gái có thân hình lực lưỡng và mái tóc đen nhánh, đến hỏi thăm tin tức Mady.

- Chắc bà bá tước sẽ rất vui khi nghe tin cô hết đau chân. Nhưng nếu cô không muốn đi thì tôi sẽ đem đồ điếm tâm lại đây.

- Đừng, đừng... - Mady phản đối. Em đi được mà.

Chúng tôi cùng đi xuống phòng ăn. Bà bá tước và người con gái đang đợi. Kafi ở bên cạnh họ.

Nhìn mặt họ, tôi đoán là họ không ngủ được. Cả hai có vẻ vui mừng khi thấy Mady đã lành.

- Vậy là mấy cháu sắp từ giã bọn chúng tôi rồi. - Bà bá tước thì thầm.

Rồi nhìn xuống Kafi:

- Cả mày nữa, con chó ngoan ! Tiếc quá.

Lời than này hoàn toàn thành thật. Tôi liếc mắt về phía Mady và đoán Mady cũng nghĩ như tôi. Nếu hai người phụ nữ này muốn bọn tôi ở lại, bọn tôi cũng sẵn lòng. Bọn tôi đang nghỉ lễ và không cần phải về nhà gấp, vì mấy đứa bạn kia đã về báo với gia đình rồi. Chọc thủng được màn bí mật chung quanh con ma mang găng tay đỏ có thể là nguy hiểm, nhưng hấp dẫn biết bao!

Có lẽ vẻ do dự hiện ra trên gương mặt bọn tôi, nên cô Mathilde nói ngay:

- Hay là mấy em ở lại... được không ?

- Dạ... được. - Mady trả lời. - Bọn cháu cứ thế ở lại. Nhưng còn kẹt mấy người bạn kia. Bọn cháu không bao giờ xa nhau trong những kỳ nghỉ.

- À, ra vậy. - Cô Mathilde nói, - Mấy em muốn đi gấp vì mấy người bạn đó. Vậy tại sao không mời họ tới đây ?...

Bọn tôi không còn biết trả lời thế nào. Hai người phụ nữ này trở trời đến nỗi họ sẵn sàng mời một đám nhóc tới ở. Tôi giả bộ từ chối lấy lệ, viện cớ là bọn tôi có nhiều dự tính khác. Nhưng bà bá tước lên tiếng:

- Dĩ nhiên là tuổi trẻ không thích ở với người già. Nhưng ở đây mấy cháu tha hồ dạo chơi trong rừng!... Và chỉ khoảng mười ngày thôi... ai biết nổi ?... Chúng tôi không đủ giường, nhưng nệm thì không thiếu... Mấy cháu thấy sao ?

Vậy là xong. Hột xí ngẫu đã đổ ! Cả băng Chữ Thập Hung sẽ ở lâu đài Tàng cổ Thụy!

Chỉ còn việc báo cho lũ hạn biết. Vừa xong buổi điếm tâm, tôi đã nhảy lên xe phóng một mạch ra bưu điện Priolay. Mười lăm phút sau tôi đã bắt được liên lạc với bà vợ ông bán thịt, hàng xóm của Gnafron.

May quá trời ! Hề Xiếc đang có mặt tại cửa hàng thịt mua bánh mì ăn sáng

- A lô! Tidou đây. Tớ đang ở bưu điện Priolay.

Giọng của thàng Hề Xiếc hốt hoảng:

- Có chuyện gì vậy ?... Mady ? Nặng lắm sao ? "Hăn" không về được à ?

- Không. Mady lành rồi, Bọn tớ ở lại lâu đài, mấy cậu vù tới đây với tớ.

- Cái gì ? Cái gì ? Con ma...

- Ủ. Tồi qua con Kafi suýt chết. Tớ không kể được trong điện thoại đâu. Nhưng cậu cứ tin đi. Ghê gớm lắm. Nhớ tạt qua kêu hết mấy đứa kia liền, và chịu khó ghé nhà tớ và nhà Mady báo giùm. Lấy giùm tớ mấy bộ áo quần nữa. Có thể bọn mình ở đây nhiều ngày đó... À, tớ quên, nhớ đem hết mấy cái còi siêu âm và máy bộ đàm nha.

- Còn máy ghi âm ?

- Cả máy ghi âm nữa! Bọn tớ chờ đấy...

Sáu

Một đêm náo động

Đêm đã buông xuống, khi mấy đứa bạn tôi đem đủ đồ lễ cho cuộc du ngoạn lớn: túi ngủ, lều, xoong chảo v.v... Guille vắng mặt, bà nội hẳn bị bỏng nước sôi ở bàn tay, hẳn phải về ở với bà để phụ giúp dọn dẹp nấu nướng. Trời ! Guille mà làm bếp ! Cái thằng không luộc được một cái trứng cho ra hồn ! Chắc hẳn bà nội hẳn phải coi chừng, nếu không muốn bị ăn xúp nêm đường thay vì nêm muối.

Tóm lại, chỉ có ba đứa tới. Bà bá tước đón tiếp bọn nó rất niềm nở, nhưng bọn nó cũng phải nằm nệm như tôi.

Từ sau hôm đó, không có gì xảy ra. Con ma không chịu xuất hiện, dù ở ngoài vườn! Du khách tới đông hơn thường lệ. Phải chăng vì bài báo ?... Hay vì tiết trời vẫn đẹp ?...

Ngay khi bọn bạn đến, Mady và tôi kể hết mọi chuyện. Gnafron ngạc nhiên tại sao cả hai đứa tôi và Kafi mà vẫn không chọc thủng nổi màn bí mật.

- Thì tớ chờ cậu đó- - Mady nói kháy - Chỉ mong sao bọn tớ đừng trông thấy Kafi bị bắn lủng bụng.

Ở lâu dài, người ta ăn tối khá sớm... vì sức khoẻ của bà bá tước già, và như sau này tôi mới biết, vì tiết kiệm dầu ! Tám phần ăn được dọn lên bàn, 5 cho bọn tôi, và 3 cho bà bá tước, cô Mathilde và thằng nhóc Michel. Thằng nhỏ đã kéo thêm một ghế đầu cho Kafi ngồi bên cạnh nó.

Hai người phụ nữ nói cười vui vẻ, thậm chí còn nói chuyện khôi hài nữa. Nhưng khi Michel được người giúp việc dắt vào phòng ngủ, gương mặt họ trở nên đăm chiêu.

- Mấy em biết không. - Cô Mathilde tâm sự. - Trước mặt thằng Michel, bọn tôi phải giả bộ như không có chuyện gì. Nếu nó biết có ma, chắc nó chết vì sợ !...

Thằng nhỏ đi rồi, câu chuyện lại xoay quanh con ma mang găng đỏ, và Gnafron hỏi không thiếu một điều gì.

- Nếu bà và cô sợ như vậy, lại sao bà không biểu ông gác dan ngủ trong lâu đài ?

- Cũng có đêm ông ta vô đây ngủ, nhưng con ma xuất hiện và ông ta sợ xanh mặt... Rồi ở ngoài kia, vợ ông ở một mình lại không hề chớp mắt!... Nghĩ cũng tội cho Crémieux! Con ma mang găng đỏ đã làm cho ông sợ muốn phát điên, trong căn phòng trải thảm xanh đó.

- Phòng mà cháu mới ngủ hồi đêm đó à ? - Mady la lên.

- Phải. Khoảng 1 giờ sáng, cánh cửa bỗng mở tung. Ông ta nhìn thấy tấm vải phủ trắng toát, bàn tay đỏ như máu chĩa vào mặt.

- Con ma không nói gì sao ?

- Không nói một tiếng.

- Cửa phòng không khoá sao ?

- Ông bá tước, chồng tôi, đã lắp khoá có thể mở từ bên trong lẫn bên ngoài. Ông cho rằng không có gì bất cẩn hơn là giam mình vào một căn phòng mà lỡ gặp chuyện không may thì không ai ở ngoài vô cứu được.

- Tức là nếu ai đó có chìa khoá..., - Tondu lên tiếng, - đều có thể đi khắp nơi ?

- Đúng vậy...

- Chìa khoá để đâu hả bà ?

- Bởi vì chìa khoá như vậy thì không cần nữa, nên tôi cất hết trong tủ áo quần trong phòng tôi.

- Bà nói "cất hết trong tủ" thì bây giờ còn không ? - Mady hỏi.

- Mất hết rồi.

- Sao ? Mất trước khi con ma xuất hiện ư ?

- Tôi không nhớ đích xác lúc nào. Chỉ có tuần vừa rồi, khi định dùng để khoá cửa cho chắc thì tôi mới nhận ra là mớ chìa khoá đã mất.

- Nói một cách khác, - Tondu lại lên tiếng. - mấy cái chìa khoá này có thể bị con ma chôm mất !

Bà bá tước gật đầu, vẻ mặt hết sức rầu rĩ.

Yên lặng một lúc rồi bữa ăn tối lại tiếp tục - một bữa ăn quá ít ỏi làm cho cả năm đứa bọn tôi vẫn cảm thấy đói cồn cào. Tuy nhiên chuyện mấy chiếc chìa khoá làm bọn tôi chú ý. Tôi thử hỏi một câu:

- Bà có bao giờ nghi ngờ chị giúp việc không ?

- Jacqueline à ? Cậu không nói giỡn chứ ! Giọng con ma là giọng đàn ông, rất trầm.

- Cháu đồng ý. Chị ta không núp dưới tấm vải, nhưng chị ta có thể là tên đồng loã.

- Đồng loã với ai mới được chứ ? Jacqueline hơi khờ khạo một chút. Thậm chí khó mà biểu nó dọn một bữa ăn cho đàn hoàng ! Hơn nữa, tại sao nó lại giúp con ma ? Quyền lợi của nó đòi hỏi bọn tôi giữ nó ở đây!

Bữa ăn chấm dứt, bà bá tước hỏi tôi:

- Tối nay cháu cũng để con Kafi ở với tôi chứ ?

Tôi đã chờ đợi câu hỏi này. Thiết khó mà từ chối. Tuy nhiên, sau chuyện súng nổ ở trong vườn, làm vậy là đưa Kafi ra hứng lấy nguy hiểm. Bà bá tước chắc sẽ biểu Kafi rượt theo con ma...và những phát súng sẽ nổ !... Vì vậy, tôi đề nghị:

- Nếu cháu ở lại với Kafi trong phòng, bà có phiền không ? Như vậy cháu thấy yên tâm hơn. Và chắc bà cũng yên tâm hơn.

Dù lời đề nghị này có vẻ đường đột, bà bá tước tán thành ngay, không do dự.

- A! Vậy mà tôi không dám yêu cầu cháu. Hay lắm ! Hay lắm ! Chút nữa cháu và con chó lại đây.

Nói xong bà đứng dậy. Bọn tôi cũng phải làm theo, tuy mấy cái bụng của bọn tôi thì không thoả mãn chút nào. Trong lúc Jacqueline đi kiểm hai tấm nệm, thì bọn tôi đưa Mady về phòng, và ngồi nán lại một chút để thảo luận. Tất cả đều đồng ý về một điểm: con ma là một người quen thuộc trong lâu đài. Chính nó đã ăn trộm chùm chìa khoá trong tủ. Rõ ràng đó là một người đàn ông... nhưng không phải là ông gác dan, bởi vì giọng nói khác hẳn nhau. Nhưng chắc gì bà bá tước nhận xét đúng ? Với một chút tập luyện, Ông Crémieux này có thể sửa giọng. Đó là lý luận của Hề Xiếc. Hẳn giải thích rằng chỉ cần nói qua một miếng vải là giọng nói có một âm sắc khác.

- Được rồi, đồng ý. - Bistòque nói - Nhưng còn động cơ thì sao ?

- Ngay lúc này thì tớ chưa rõ, nhưng bọn mình không nên bỏ sót lão Crémieux. Tối nay Tondu và tớ sẽ ngủ gần nhà lão gác dan với 1 cái máy

bộ đàm để liên lạc với cậu đó, Bistèque à.

- Cũng được. - Mady nói - Nhưng nhớ đem túi ngủ theo. Trời lạnh lắm... ngủ trong phòng không có lò sưởi, tớ muốn run đây. À, mà tớ làm gì đây ?

- Cậu còn xi-cà-que lắm! Cậu chỉ việc ngủ mà thôi.

Quyết định vậy rồi thì cứ làm vậy! Hai thằng bạn xách túi ngủ, máy bộ đàm, kín đáo đi ra vườn bằng cửa hông. Sau khi Mady đã rút vào căn phòng trải thảm xanh khép cửa lại, tôi dắt Kafi đến phòng bà bá tước.. Tôi gõ nhẹ vào cửa và nói bằng giọng thiệt nhỏ:

- Cháu đây. Cháu với con Kafi đây.

Bà bá tước nằm trên một cái giường gỗ rất rộng. Căn phòng có một lò sưởi lớn ấm áp. Ô cửa kiếng bề đã được thay. Tôi đi rảo quanh phòng, xem xét. Lò sưởi chặt không ai có thể chui qua được. Đoạn tôi nói bà bá tước mở hết mấy cái tủ để chắc là không có ai trong đó. Tôi nhìn xuống cả dưới gầm giường, dưới đi văng, lật cả mấy tấm thảm lên để coi có gì khả nghi hay không. Không có gì bất thường.

Nói tóm lại, người ta chỉ có thể bước vô phòng bà bằng cửa trở ra hành lang, hoặc bằng cửa sổ trở ra khu vườn.

- Đúng vậy.

- Còn cô Mathilde ngủ ở đâu, thưa bà ?

- Từ hồi có chuyện ma, Mathilde ngủ trong phòng Michel để coi chừng nó.

Tôi không còn việc gì khác hơn là nằm dài ra đi văng, Kafi nằm dưới chân tôi. Một thời gian khá dài trôi qua trong sự yên lặng tột cùng - sự yên lặng của một khu rừng vắng. Trong căn phòng, chỉ còn ánh sáng của cây đèn ngủ. Tôi cảm thấy rất buồn ngủ vì đêm trước mất ngủ. Nói như Guille, phải cần có 6 quc diêm mới chống nổi mí mắt của tôi lên.

Mười một giờ, rồi mười một giờ rưỡi. An tâm bởi sự có mặt của Kafi, bà bá tước ngủ. Chẳng mấy lúc, đã có tiếng ngáy... Trời ơi ! Một bà bá tước lại ngáy.

Một giờ sáng ! Tôi đã cố hết sức nhưng vẫn cứ ngủ gà ngủ gật. Thôi kệ, đã có Kafi ! Hễ có một chút xíu gì bất thường là nó tỉnh ngay lập tức.

Tôi không biết tôi đã ngủ được bao lâu khi thành linh, xuyên qua đám mây dày đặc của giấc ngủ, tôi nghe tiếng Kafi gừ nho nhỏ. Tôi ngồi nhòm dậy. Chắc chắn có ai đó đứng sau cánh cửa mở ra hành lang. Tôi dăm dăm nhìn năm đấm cửa, chờ nó xoay.

Rồi bỗng một giọng nói nhỏ cất lên:

- Mở cửa cho tớ ! Tidou !... Tớ đây !

Chính là Mady, mặc áo quần ngủ, đi chân trần.

- Chuyện gì vậy, Mady ?

- Có... ma ! Nó mới vô phòng tớ. Nó nhìn tớ hàng cặp mắt đen ngòm, và xia một ngón tay đỏ lòm vào mặt tớ !

- Nó có nói gì không ?

- Nó không nói một tiếng... Còn dễ sợ hơn là nó nói ! Tớ sợ đến nỗi không dám nhìn vào hành lang sau khi nó đi, Tidou à.

- Trong cơn hoảng loạn. Mady quên mất, nói lớn tiếng, Bà bá tước ngồi dậy, hai tay túm chặt lấy mền.

- Trời ơi ! Chuyện gì vậy ? - Bà hốt hoảng hỏi, khi nhìn thấy gương mặt thất thần của Mady.

- Trong phòng cháu !... mới đây thôi !... Nó đã xuất hiện...

- Nó dọa cả cháu nữa sao ?...

- Nó không nói gì, chỉ đưa ngón tay chỉ vào cháu thôi.

Lúc này thì cô Mathilde cũng đã chạy tới, mặt đỏ ngầu. Bà bá tước nói ngay:

- Con nghe không, Mathilde ? Nó đã đến trong phòng cháu gái này. Nó đã thề là không để cho ai yên mà !... ủa, vậy là nó biết căn phòng này có người ở hay sao ?

Nhưng thành linh, đằng sau cánh cửa mà bà Mathilde vừa khép lại, Kafi nhận ra tiếng bước chân. Nó vội vã lao tới.

- Nó đó! - Bà bá tước hốt hoảng la lên. - Bây giờ nó tới để nhát tôi đó!

Tôi mở toang cánh cửa ra, sẵn sàng ra lệnh cho Kafi chồm lên. Nhưng đó chỉ là chị Jacqueline, mặc áo ngủ, đầu tóc rối bù.

- Bà bá tước ! Bà bá tước !... Nó vừa mới vô phòng cháu. Lần này cháu sợ quá. Nếu cứ như vậy mãi chắc cháu không ở lại đây giúp việc cho bà

được nữa đâu !

Chị giúp việc thả người rơi xuống một cái ghế, không chịu trở về phòng mình. Tôi bèn chạy về phòng bọn tôi. Bistèque đang ngồi áp tai vào máy bộ đàm.

- Bistèque! Con ma vừa mới xuất hiện.

- Còn Kafi ?

- Không! Con ma không có vô chỗ bà bá tước. Nó vô phòng Mady và chị Jacqueline. Cậu có liên lạc với Vua Còi và Đầu Trụi đó chớ ?

- Bọn nó không thấy gì hết, cũng không nghe gì hết, ngoài tiếng động của lũ thú rừng.

- Còn ông gác đàn ?

- Không có ai ra khỏi căn nhà bên cổng hết. A, vậy con ma không phải là người trong lâu đài ! Vậy thì nó là ai ?

Bảy

"Đi đi ! Mấy người đi hết đi !"

- Nghĩ cho cùng thì tức thiệt. - Vua Còi càu nhàu - Bọn mình có năm đứa, với một con chó có tài đánh hơi phi thường, vậy mà không bắt nổi con ma mắc dịch đó.

Bistèque nói:

- Nhưng nó ma lạnh quá! Nó biết hết việc gì xảy ra ở lâu đài. Nó biết là tối nay Thủ Lãnh và Kafi ngủ ở buồng bà bá tước. Vì vậy nó không chịu tới đó mà lại tới biểu diễn trước mặt Mady và Jacqueline, tin chắc là hai người này sẽ hoảng vía lên không dám phản ứng gì cả. Tondu suy nghĩ rồi hỏi tôi:

- Cậu thử nhớ chính xác là lúc nào bà bá tước biểu cậu ngủ trong phòng bà ?

- Thì vào cuối buổi ăn tối, sau khi chị giúp việc dắt thằng nhỏ Michel đi ngủ, cậu không nhớ sao ?

- Nhứt định là con ma có nghe. Nếu người hầu bà bá tước là một tên quản lý khách sạn, chớ không phải là một cô gái, tớ đặt y vào vòng nghi vấn ngay lập tức. Nói cho cùng biết đâu là Jacqueline.

- Không! - Bistèque ngắt lời. - Giọng Jacqueline chát chúa như tiếng còi. Chị ta không bắt chước giọng đàn ông được đâu. Hơn nữa, chị ta sợ con ma đến nỗi muốn xin nghỉ việc.

Chúng tôi đang ngồi nói chuyện ở một ghế đá trong vườn, dưới ánh mặt trời chói chang, còn cô Mathilde đang hướng dẫn du khách xem tranh. Trời vẫn đẹp như ngày hôm qua, nhưng hơi nóng đôi chút. Đám du khách lúc này đã khá đông, đang đứng ngắm nghía mặt tiền lâu đài, bình luận đủ thứ. Bỗng nhiên một phụ nữ đưa tay lên chỉ về phía vườn.

Cả bọn chúng tôi đều quay về hướng đó.

- Con ma! - Tondu la lên.

Đúng ! Một bóng người trắng toát đang lập lờ sau các thân cây đằng xa. Bảy, tám người khách quay lại nhìn, người thì có vẻ thú vị, người thì sợ sệt, nhứt là phụ nữ. Một người đàn ông nhún vai mỉa mai:

- Không biết họ có định bày trò để hấp dẫn người hiếu kỳ không ? Còn tôi, tôi chỉ thấy buồn cười !

Nếu có Kafi ở đây thì tôi và nó đã lao về phía con ma. Hiện nay nó đang chơi với thằng Michel trong lâu đài.

Con ma xuất hiện không lâu, Sau khi đi vài vòng tha thướt, nó biến mất. Đám du khách đứng chờ thêm một lát rồi cũng chán chường bỏ đi.

- Phải tới coi nó núp trong vườn hay trèo qua tường tẩu mất rồi. - Hề Xiếc nói.

Bọn tôi tiến tới. Khu vườn ở phía này chỉ toàn là bụi cây.

- Như vậy rõ ràng là con ma không phải Crémieux hay chị Jacqueline. - Mady nói.

- Tại sao ? - Bistèque hỏi.

- Bởi vì khi con ma xuất hiện, ông đang đứng canh cổng. Còn chị Jacqueline thì dẫn khách xuống thềm.

Thay vì sáng tỏ ra, màn bí mật lại tối thêm. Hay là phải tin như ông du khách hồi nãy: đây chỉ là một trò dàn cảnh của bà bá tước để câu khách.

- Không. - Mady dứt khoát. - Không thể có chuyện đó !

Bọn tôi trở vô lâu đài. Người hầu gái đang lau nền nhà sau khi khách về.

- Vô phòng mình đi, - Maddy đề nghị - Ở đó ít lạnh hơn ngoài vườn.

Cô tra chìa, vì trước khi đi cô đã khóa lại.

Nhưng vừa mới đẩy cửa ra, Madly ngừng lại nửa chừng.

- Ôi ! Cái gì trên giường tớ vậy ? ... Một tờ giấy !

Tôi ngăn Mady lại:

- Đừng đụng, Mady. Để tớ !...

Đó là một tờ giấy trắng xé ra từ một cuốn sổ tay gáy lò xo, bởi một bên mép nó có răng cưa. Tôi lấy 2 ngón tay nắm nhẹ lấy nó để không ảnh hưởng tới mùi mà Kafi sẽ ngửi. Ai đó đã dùng bút bi viết những dòng chữ như sau:

"ĐI! ĐI!... MẤY NGƯỜI ĐI HẾT ĐI ! CẢ CON CHÓ NỮA !... NẾU KHÔNG !..."

Chữ viết bằng tay, rất khó đọc, chắc là bằng tay trái để người ta không nhận ra nét chữ. Rõ ràng kẻ nào hăm dọa đã có chìa khóa căn phòng này.

Tôi đưa tờ giấy cho Kafi ngửi, nhưng nó lắc đầu như muốn nói: "Tớ không ngửi thấy gì hết". Vậy là tên viết thư đã mang găng tay. Phải chăng hẳn biết Kafi là con chó trinh thám có thể tìm ra người bằng cách ngửi mùi ?

Lần này Mady không giấu được vẻ lo sợ. Tại sao tên kia lại chọn phòng cô ?

- Làm gì bây giờ ? Mấy cậu thấy có cần phải đi không ?

- Không, - Hề Xiếc đáp, - tên này nguy hiểm đó, nhưng nó sợ bọn mình và... sợ cả Kafi!... Đừng quên nó đã bắn vô Kafi một lần... và thêm một điều nữa, nó bắn... rất dở ! Vì bắn hụt cả ba phát.

Lý luận của Hề Xiếc nghe rất được. Con ma sợ bọn lôi. Nhưng đó có phải là một lý do xứng đáng để đưa Kafi ra trước nỗi nguy hiểm nữa hay không ?

- Ở lại đi. - Bistèque và Tondu lên tiếng - Chỉ cần cẩn thận hơn nữa. Phải khám phá cho ra câu chuyện ma dỏm này.

Bọn tôi bàn tính cách canh phòng đêm nay.

- Tớ đề nghị thế này, - Bistèque bỗng lên tiếng - tối nay bọn mình đều thức hết. Gnafron, Tondu và tớ phục kích trong lâu đài ở 3 địa điểm cách quãng nhau. Thủ Lãnh, cậu tới phòng bà bá tước, chắc chắn bà sẽ bắt cậu ở lại đó, cùng với Kafi như đêm qua... Nhưng cậu đừng có nằm trên đi văng, mà tìm một chỗ núp cho thiệt kín, dĩ nhiên với con Kafi nữa,- để cho con ma tưởng bà bá tước chỉ có một mình. Rồi khi nó mò vô phòng, cậu đừng chần chờ gì nữa, cậu và con Kafi nhảy lên tùm cổ nó !

- Nhất trí! - Mấy đứa bạn kia kêu lên. - Cần phải làm cho xong việc.

Buổi ăn tối bắt đầu sớm như thường lệ, khá yên tĩnh bởi vì có mặt bé Michel. Bồn chồn nhứt trong bữa ăn là con Kafi. Thay vì ngồi yên trên ghế đầu mà Michel kê cho nó, Kafi cứ nghiêng cổ dòm qua đĩa ăn của bọn tôi. Nó cựa quậy hoài.

- Con Kafi tối nay sao vậy ? - cô Mathilde hỏi.

Còn sao nữa ? Nó đóii ! Hồi trưa nó chỉ ăn có một tô xúp tí tẹo! Cả hai người phụ nữ, cả chị Jacqueline, quen cho con chó Lu Lu tí hơn của họ ăn,

không hề nghĩ rằng một con thú to cỡ Kafi đòi hỏi một lượng thức ăn gấp đôi.

- Tội nó chưa! - bà bá tước nói, - Có lẽ nó đói. Còn cái gì cho nó ăn không ? À, còn vài lon thịt bò hộp mua mấy tháng trước...

Tôi thấy không vui khi đem cho Kafi những thứ thức ăn như vậy. Nhưng Kafi đang đói. Nó nhìn tôi với vẻ van nài ! Thôi được. Chắc mấy lon thịt hộp này chưa hư đâu. Bà bá tước rung chuông gọi người hầu gái dắt Kafi xuống bếp... Lát sau nó quay lui, vừa đi vừa liếm mép, dưới cặp mắt sáng rỡ của thằng nhóc Michel.

Bữa ăn lại tiếp tục, hai người phụ nữ đóng trò vui vẻ trước mặt Michel. Sau khi thằng bé đi, họ lại trở nên nghiêm trang. Đúng như bọn tôi chờ đợi, bà bá tước yêu cầu tôi dắt con chó tới ngủ ở phòng bà đêm nay.

- Còn sớm lắm, - bà nói - một giờ nữa cháu tới nghe.

Trong khi chờ đợi, bọn tôi quay về phòng Mady bàn bạc...

- Thủ Lãnh, cậu tìm chỗ núp trong phòng bà bá tước. - Hề Xiếc nói. - Còn tớ, tớ sẽ ra ngoài vườn. Mấy cậu nói là ông gác đàn không có dính líu gì tới con ma, tớ không tin.

- Tớ, - Tondou nói. - tớ mới tìm được một góc tường trong hành lang, không xa phòng chị Jacqueline bao nhiêu. Tớ sẽ núp ở đó.

- Còn tớ, - Bistèque tuyên bố. - tớ sẽ...

- Không, - Mady cắt ngang, - tớ không chịu ở một mình đâu. Tớ sợ lắm. Dù tớ có tự nhủ với mình là con ma này- chỉ là một người trùm vải trắng, tớ vẫn cứ sợ. Bistèque à, cậu ở đây canh chừng với tớ đêm nay. Cậu có máy bộ đàm để liên lạc với Gnafron đó không ?

- Thôi được, tớ sẽ chiều theo ý Mady. Cậu và tớ sẽ ở chung một chỗ để canh chừng.

Hắn suy nghĩ một hồi rồi nói với Gnafron:

- Không, Hề Xiếc à, cậu đừng lấy máy bộ đàm. Có chuyện gì bọn tớ cũng không chạy ra kịp đâu. Đưa cho Thủ Lãnh tốt hơn. Nếu con ma xuất hiện từ phòng bà bá tước hẳn sẽ gọi cho bọn tớ ngay lập tức và tớ với Tondou sẽ chạy tới liền.

Đã tới giờ đi tới phòng bà bá tước. Tôi ra hiệu cho Kafi, nhưng nó nằm yên không nhúc nhích. Đây không phải là thói quen của nó. Mãi cho tới khi thấy tôi định bước ra, nó mới vùng đứng dậy.

- Lạ thật ! - Mady nói, - Có vẻ nó bệnh... Thôi chắc là lon đồ hộp ! Nó hư rồi !

Tôi cúi xuống con Kafi, đúng, nó bệnh ! Cứ từng chập, nó lại rướn cổ ra như thể muốn ói.

Sao tôi lại ngu đến nỗi để nó ăn một lon thịt hộp mua từ đời kiếp nào !

- Phải cho nó uống sữa, - Bistèque nói. - Đó là món giải độc hay nhất.

Cùng với Mady, tôi kéo Kafi xuống bếp bởi vì nó đi không nổi nữa. Jacqueline đang ở đó, tôi hỏi xin sữa. Bình thường chị ta không thích Kafi, nhưng lần này có vẻ mũi lòng:

- Đúng rồi, nên cho nó uống sữa. Nhưng xui quá, hết sữa rồi. Cho nó uống thuốc tiêu mẫn đi. Nó sẽ giúp tiêu hoá món thịt khốn kiếp đó.

Chị ta đổ một nhúm bột trắng vào trong tô nước, và Kafi đã uống cạn một hơi dù mùi khó chịu. Ngay sau đó, con chó có vẻ bớt đau, nhưng khi tôi muốn dắt nó đi thì nó đi không nổi. Tôi có nên ở lại với nó không ? Đành không tới phòng bà bá tước nữa...

- Đừng. Không can gì đâu. Kafi không chết vì một chút xíu này đâu. Để tớ và Mady lo cho nó. - Bistèque nói.

Tôi để Kafi ở lại. Bà bá tước đang bồn chồn vì tôi tới trễ. Bà rất buồn khi nghe tin Kafi: bà trông cậy ở nó nhiều hơn ở tôi! Tôi trấn an bà bằng cách chỉ cho bà thấy cái máy bộ đàm.

- Cái máy gì vậy ? - Bà hỏi.

Bà không hề biết tới máy bộ đàm. Sống cô đơn trong toà lâu đài, không truyền hình, không ra-đi-ô, bà tựa như lạc hậu cả thế kỷ. Khi tôi giải thích rằng nhờ cái máy này tôi có thể liên lạc với mấy đứa bạn ở chỗ khác, thì bà an tâm hẳn.

Cũng như đêm trước, tôi nằm dài trên đi văng và cương quyết không để cho giấc ngủ lôi đi, vì đâu còn Kafi ở đây để thức tôi dậy nữa. Nhưng rồi tôi nghĩ lại. Nếu con ma từ vườn tới phía cửa sổ, thì nó nhận ra tôi mất.

Tôi nói với bà bá tước là tôi muốn núp trong tủ áo quần của bà, kê sát tường, đối diện với giường ngủ. Bà miễn cưỡng chấp nhận, làm như thể không thấy tôi, bà trở trội thêm một chút.

Vậy là tôi chui vào tủ quần áo. Nó rất rộng mà chỉ có vài bộ áo quần đang treo thôi. Tôi khép cửa tủ lại. Cùng với thời gian, cánh cửa tủ đã nứt một đường dài, và dán mắt vào đó, tôi có thể nhìn thấy một phần gian phòng, cái giường, cái cửa sổ... nhưng không thấy được cửa lớn.

Chuẩn bị cho một cuộc chờ đợi lâu dài, tôi ngồi xuống tựa vào vách tủ. Tôi ngồi vậy chưa được 5 phút thì bỗng giật mình: Có ai đó gõ cửa - hai tiếng, hai tiếng, rồi hai tiếng nữa!

- Vô đi. - Bà bá tước nói khi nhận ra ám hiệu.

Đó là chị giúp việc. Chị ta xin lỗi vì đem trà cúc tới chậm.

- Mấy người khách trẻ của bà làm tôi bị chậm. - Chị ta nói - Thêm nữa, con chó của họ bị bệnh nên tôi phải chăm sóc nó, rồi quên.

Sau đó chị ta rút lui. Bà bá tước có vẻ không buồn ngủ, nhìn qua khe nứt tôi thấy bà cựa quậy nhiều lần. Rồi bà gọi nhỏ:

- Cháu còn ở đó phải không?... Cháu không ngủ chớ?...

- Dạ, bà cứ yên tâm. Cháu đang thức canh chừng đây!

Cuối cùng bà ngủ thiếp đi và cất tiếng ngáy làm tôi mắc cười. Không! Nhất định tôi không quen mấy bà bá tước ngáy lúc ngủ!

Một giờ trôi qua, rồi một giờ nữa. Hình như mấy cây kim đồng hồ của tôi không muốn chạy. Tôi buồn ngủ muốn chết đi được. Để cho tỉnh, tôi đứng dậy, nhưng mấy cái áo móc trong tủ không khác gì mấy cái quả lắc đồng hồ làm tôi vướng víu hết sức. Hơn nữa, đứng vậy lại cao hơn khe nứt. Tôi lại ngồi xuống, mắt hướng về phía cửa sổ, nơi bóng đêm hiện ra một màu xanh sẫm.

Tôi vừa mới coi đồng hồ một lần nữa thì hình như có tiếng động. Cánh cửa lớn đang mở ra từ từ, ai đó đang rón rén bước vào phòng, tiến về phía bà bá tước chắc đang ngủ say vì bà ngáy rất to.

Tôi nắm lấy cái máy bộ đàm và gọi rất nhỏ, hầu như là một tiếng thờ:

- Alô! Bistèque! Alô!...

Không có tiếng trả lời. Thằng bạn tôi đi đâu rồi cà ? Tôi ngu thiệt. Lẽ ra phải báo hẳn biết là không nói to được đâu. Làm gì bây giờ ? Tôi không kịp suy nghĩ, một chùm sáng của ngọn đèn bấm đã chụp lên gương bà bá tước. Ngọn đèn rọi ngay mặt bà bá tước, làm bà lóa mắt, giật mình nhòe dậy. Tôi nhìn thấy vẻ mặt bà hết sức kinh hoàng. Bà há miệng ra nhưng không kêu được một tiếng. Tôi không trông thấy con ma nhưng nghe rõ ràng tiếng nó cất lên: "Bà bá tước lâu đài Tàng cổ Thụ, tranh của bà là tranh giả !... Bà không được quyền đánh lừa người xem. Nếu bà cứ tiếp tục lờ mờ gạt như vậy, bà sẽ gặp tai họa !".

Giọng nói rất trầm, hầu như là trống rỗng. Yên lặng một lát rồi giọng nói cất lên một lần nữa:

- Bà bá tước lâu đài Tàng cổ Thụ...

Không chần chừ nữa, tôi nắm lấy cái máy bộ đàm, lấy hết sức gào lên:

- Alô ! Bistèque ! Tới ngay !

Tôi phóng ra khỏi tủ, nhưng vướng ngay vào một cái áo móc ! Khi tôi liệng được nó đi và chạy ra tới cửa, thì con ma đã chạy biến về phía hành lang, và tông vào chị giúp việc đang hối hả chạy tới. Chị ta đang la làng vì sợ.

Tám

Mady ghi được một điểm

Còn đang mặc áo ngủ, đầu tóc rối bù, Jacqueline giải thích rằng con ma đã vào phòng chị vài phút trước đây, và chị ta đã tháo chạy. Trong chớp mắt, cả lâu đài náo loạn, mọi người đều tụ tập ở hành lang: bà bá tước, cô Mathilde, chị Jacqueline, Bistèque, Tondou và tôi. Chỉ thiếu có thằng Hề Xiếc, lúc này đang núp đầu đó ngoài vườn canh chừng con ma một cách vô ích.

Tôi giải thích những gì xảy ra trong phòng một cách không mấy tự hào.

- Tại sao cậu không gọi ngay lập tức khi thấy cửa mở ? Bistèque hỏi.

- Tôi có gọi đó chứ, nhưng tôi phải nói rất nhỏ, cậu không nghe thấy sao ?

- Chắc bọn tôi vừa mới bỏ máy vì Kafi ói, trời ơi, xui quá !

Về phần Tondou với lỗ tai thính, hẳn cũng đang giận sôi lên vì ngủ quên trong góc tường và không trông thấy gì cả.

Nói cách khác là bọn tôi đã làm hỏng hết ! Con ma thấy tôi chui từ tủ áo quần ra rồi. Thôi chỉ có mỗi việc là kêu Hề Xiếc về. Chắc hẳn đang ngồi run cầm cập vì lạnh ở đầu đó ngoài vườn.

- Để tôi đi kêu nó. - Bistèque nói.

Vài phút sau Gnafron có mặt. Hẳn cũng nổi khùng khi nghe mọi người kể chuyện, nhưng rồi hẳn cũng đem tới một chi tiết mới:

- Tôi núp ở gần nhà người gác cổng. Ở đó tôi không thấy ai đi ra cả, nhưng khoảng 1 giờ rưỡi, cánh cổng sắt kêu ken két và tôi thấy một bóng người..

- Đàn ông hay đàn bà ?

- Đàn bà... bà không tới từ phía lâu đài mà từ phía làng đi tới, bên kia khu rừng. Lúc đó tôi nghĩ chắc là vợ của người gác đàn bởi vì bà bước vô ngôi nhà.

- Đúng đó. - Cô Mathilde lên tiếng. - Bà ta vừa mới về Priolay thăm một người anh em bị bệnh.

- Đi về khuya vậy à ? - Gnafron ngạc nhiên hỏi. - Lạ thật !

Rồi hẳn quay về phía tôi:

- Con ma xuất hiện lúc mấy giờ ?

- Khoảng 1 giờ.

- Nói cách khác, vợ người gác đàn đã về nhà sau khi con ma biến mất...

- Một sự trùng hợp thôi. - Cô Mathilde nói - Hơn nữa em vừa mới nói là bóng người đó từ phía làng tới chớ đâu phải từ lâu đài ra. Mấy em không nghi bà Grimieux chứ ?... Bà đâu có nói được giọng đàn ông ?

Rõ ràng là mọi việc rồi beng. Tôi chỉ còn muốn tới thăm Kafi. Mady nói là nó bị ói. Con chó vẫn ở trong tình trạng cũ, tuy nhiên nó vẫn giương đôi mắt hiền lành nhìn tôi như muốn nói: “Tớ không biết chuyện gì xảy ra với tớ, Tidou à, nhưng tớ chẳng ưa chút nào... Đúng đó, chẳng ưa chút nào...”

Sau đó, tôi cùng Kafi và mấy người bạn nằm dài trên đệm vì mệt. Khi trời sáng, tôi tới tìm cô Mathilde ở trong phòng khách. Tôi hỏi cô có viện thú y nào ở gần đây không.

- Có. Ở Pont- d’Aain. Trước đây ông hay chăm sóc cho con Lulu.

- Có xa không cô ?

- Khoảng 10 cây số, phải đi qua làng Priolay.

Hồ Xiếc cùng tôi chở Kafi đi. Viên y sĩ còn trẻ, vẻ mặt cương nghị.

- Con chó đẹp quá! - Ông nói ngay khi thấy Kafi- - Nó bị gì vậy ?

Tôi giải thích là nó bị nhiễm độc bởi một lon thịt hộp cũ.

- Loại thịt hộp này đây. - Gnafron vừa nói vừa đưa ra hai lon thịt hộp mang theo.

Viên thú y xem xét hai cái lon, rồi mở nắp ra ngửi. Tôi cũng ngửi thấy một mùi bình thường, thậm chí là dễ chịu.

- Lon thịt này có vẻ còn tốt. Nó chưa có lên men... Con chó của em có dấu hiệu nhiễm độc hồi nào ? Sau khi ăn thịt có lâu không ?

- Dạ hầu như ngay lập tức.

- Em có cho nó uống gì để chữa không ?

- Tụi cháu muốn cho nó uống sữa, nhưng lại không có sữa.

- Ồ, tiếc quá!

- Người giúp việc của bà bá tước có cho nó uống một nhúm thuốc tiêu mẫn hòa với nước.

Viên thú y mỉm cười:

- Cái đó thì không có hại gì. Nhưng thuốc tiêu mận dùng để trị ăn khó tiêu chớ không phải để giải độc !

Rồi nhìn thấy tôi lo lắng, ông đặt một bàn tay lớn vai tôi:

- Em cứ yên tâm. Con chó không nguy hiểm đâu. Mạch nó vẫn bình thường, và mũi nó không nóng. Tôi kê cho em một toa thuốc rồi em ghé tiệm thuốc mà mua.

15 phút sau, bọn tôi lại chạy trở về với gói thuốc trong túi.

Tôi đã bớt lo cho Kafi nhưng càng lúc càng bối rối.

- Như vậy không phải vì lon thịt hộp. - Gnafron nói.- Con Kafi đã nuốt một thứ gì khác. Cái gì vậy cà ?

Đó cũng chính là câu hỏi mà tôi nghĩ tới.

Tại lâu đài, mấy đứa bạn tôi đang nôn nao chờ đợi, nhất là Mady. Khi tôi kể lại lời nói của viên thú y, cô kêu lên:

- Tớ đã ngờ vậy mà. Đây không phải là một vụ ngộ độc mà là một vụ đầu độc !

- Cậu nói có chứng cứ gì không ?

- Hồi nãy, khi chị giúp việc mặc dọn phòng, tớ có xuống la cà ở dưới bếp... Tớ có mở tủ lạnh: vẫn còn sữa, có hai chai sữa trong đó ! Một chai đầy, một chai lưng. Tớ đã hỏi cô Mathilde, cô cho biết chị Jacqueline vừa mới mua hôm qua. Vậy tại sao chị ta nói là hết sữa khi mình hỏi !

... Chưa hết, ở dưới gầm tủ, tớ tìm thấy một hộp thuốc chuột. Trong một lâu đài lớn và xưa cũ như thế này, điều đó không có gì bất thường. Nhưng cái hộp này vừa mới được khai. Vậy là nó ở đó không lâu. Nhưng khi nói chuyện với cô Mathilde, tớ biết được con chó Lulu trước đây sà chuột giỏi đến nỗi không còn một con chuột nào cả. Cậu có thấy tất cả những chuyện này kỳ không ?

- Nói tóm lại. - Gnafron lên liếng. – Cậu nghi ngờ chị Jacqueline muốn khử con Kafi... Cậu cũng nghĩ là chị ta vác súng bắn nó ở trong vườn hay sao ?

- Không. Mấy phát súng đó không phải chị ta bắn, bởi vì lúc đó chị ta đang ở cạnh tớ, trong phòng bà bá tước ! Và cũng không phải chị ta là con

ma hôm qua trong vườn, vì lúc đó chị ta đang đứng trên thềm nhà... Nhưng có thể chị ta là đồng loã.

Bistèque lắc đầu:

- Tớ thấy chị Jacqueline có vẻ khờ khạo lắm...

- Không nên quá tin ở bề ngoài. - Mady đáp lại. - Có thể chị ta lừa bọn mình. Cả sáu đứa mình đều lầm về vẻ què mùa cục mịch của chị ta.

Nghĩ cho cùng, điều đó có thể lắm. Chị giúp việc này có thể nghe chúng tôi nói chuyện ở bàn ăn. Có lẽ chị ta đã nghe lỏm ở sau cánh cửa phòng Mady nữa. Ai biết được chị ta đem trà cúc cho bà bá tước rất trẻ để biết được chắc chắn không có ai ở trong phòng bà ?

Mady vừa mới ghi được một điểm, vẻ khờ khạo của chị giúp việc đánh lừa bọn tôi như nó đã đánh lừa bà bá tước và bà Mathilde. Nhưng chị ta tiếp tay cho con ma thì có lợi ích gì ? Tại sao lại hành hạ những người chủ đã đối đãi rất tốt với mình.

Tondu gãi cái đầu trọc:

- Phải đặt kế hoạch khác đi. Cậu nghĩ thế nào, Thủ Lãnh ?

Tôi nghĩ sao à ? Tôi đã nghĩ kỹ rồi:

- Trước hết cứ để cho mọi người tưởng là Kafi còn bệnh rất nặng. Thứ hai, không được nói gì ở bàn ăn, để Jacqueline không biết được kế hoạch của bọn mình. Thứ ba, nằm yên không cựa quậy, đêm nay và có lẽ đêm sau nữa...

- Cậu nói là kế hoạch, tớ thấy chỉ toàn chờ là chờ. - Gnafron bực bội. - Chính xác là cậu muốn chờ cái gì mới được chớ ?

- Chờ cho đến lúc con ma không còn e ngại bọn mình nữa. Đó là cách duy nhất để làm cho nó bị Kafi thột cổ, ngay khi Kafi mạnh trở lại. Nhớ nghe. Không được hô một tiếng. Cứ để mọi người, cả bà bá tước lẫn cô Mathilde, tưởng là Kafi sắp chết. Nếu bọn mình ở lại lâu dài, đó là vì Kafi quá yếu, không thể chớ đi được. Các bạn hiểu chưa ?

Chín

Ích lợi của máy ghi âm

Theo kế hoạch, bọn tôi tránh nói chữ "thuốc độc" trong bữa ăn, dù câu chuyện hầu như tập trung về Kafi. Trước mắt mọi người, nó bị nhiễm độc vì lon thịt hộp, tình trạng rất nguy kịch. Hai mẹ con bà bá tước cảm thấy mình phần nào có lỗi nên rất rầu rĩ. Về phần thằng Michel, nó vẫn đặt cái ghế đầu dành cho Kafi ngồi, rơm rớm nước mắt. Còn chị Jacqueline tỏ ra xúc động, làm tôi tự hỏi hay là Mady ngờ oan cho chị. Cô bạn của bọn tôi đôi khi có linh tính rất "ngon", nhưng cũng có khi lầm. Hai lon thịt hộp được viên thú y khám không hư, nhưng còn lon cho Kafi ăn ?

- Về phần hộp thuốc chuột, như phần lớn những phụ nữ khác, có thể chị ta rất sợ chuột. Biết đâu chị ta mua về một hộp để thuốc chuột cho đỡ bực, mà không cho chủ biết ?

Dĩ nhiên, chuyện hai chai sữa trong tủ lạnh còn đó ! Chị ta đã nói láo. Nhưng vẫn giải thích được: vì bà bá tước rất tiết kiệm nên chị ta sợ bị rầy là phí phạm nếu cho một con chó như Kafi uống sữa, chắc chắn nó uống không ít.

Tất cả mớ lý lẽ đó cứ quay cuồng trong đầu tôi, trong khi bọn tôi tấn công một đĩa thịt bò xào cà rốt... với cà rốt nhiều hơn thịt bò.

Bữa ăn chấm dứt, lấy cớ là chăm sóc cho Kafi, bọn tôi trở về phòng. Tondu, Bistèque và Hề Xiếc cũng tỏ ra nghi ngờ linh tính của Mady như tôi. Thấy Mady tỏ ra méch lòng, Tondu xoa dịu:

- Mady ơi, cậu đừng giận. Bọn mình cần phải có một bằng cứ chắc chắn mới được.

- Ví dụ như cái gì ?...

- Chẳng hạn như bọn mình tìm được một vật gì đó có thể buộc tội Jacqueline.

- Như tấm vải có đục lỗ và hai cái găng tay đỏ chớ gì ?

Coi, coi, Mady... - Tôi lên tiếng. - mình tìm thử coi có thư từ, đơn phiếu gì đó... để có thể lần ra manh mối không !

Chờ khi Jacqueline đi mua hàng ở Priolay, bọn tôi lên tới phòng chị ta. Căn phòng không khoá. Trong phòng không có gì nhiều, một cái giường, một tủ gỗ sơn trắng, một cái bàn, mấy cái thau và một lu nước, như những căn phòng chưa có nước máy.

Không có gì khả nghi!... Mady bực bội nói rằng điều này không có nghĩa gì cả. Nếu Jacqueline dính vô vụ này, thì chị ta không ngu đến nỗi để phơi ra những thứ có thể tố cáo chị ta. Chắc chắn chị ta phải giấu kỹ chỗ khác.

Trước khi đi ra tôi muốn tìm một vật gì có thể giúp cho Kafi đánh hơi.

- Hãy lấy một chiếc vớ. - Mady nói - Đây nè chiếc vớ này vừa mới được cởi ra, chưa giặt.

- Tốt lắm. - Tôi nhét chiếc vớ vào trong túi.

Bọn tôi trở về phòng. Kafi vẫn chưa khá hơn nhưng cũng không đến nỗi tệ. Cần phải chờ thêm ít lâu. Làm cái gì đây ? Bọn tôi rủ nhau chơi bài. Nhưng đầu óc đờ nào cũng để đầu đầu, cứ đánh lộn hoài làm Gnafron cắn nhả miết. Thành linh, xấp bài còn ở trên tay tôi ngừng lại. Một ý nghĩ loé lên trong đầu tôi.

- Sao vậy ? - Tondu hỏi. - Long thể bất an à ?

Tôi nắm lấy cánh tay Hề Xiếc:

- Nè, Gnafron ! Cái máy ghi âm ! Cậu có đem đó chớ ?

Ở trong túi xách của tớ. Cậu định làm gì ?

- Bây giờ thì chưa... nhưng tối nay...

Mấy đứa bạn nhìn tôi. Chắc vẻ mặt tôi buồn cười lắm. Nhưng bọn nó không vắn vẹo tôi thêm câu nào.

- Thôi!... Mai mấy cậu sẽ biết. Còn bây giờ đánh hết ván bài này rồi đi ăn tối, bây giờ rồi.

Bữa ăn vẫn cứ đạm bạc như mọi khi, bọn tôi chắc sắp chết hết vì đói. Kafi không đi theo, đúng như kế hoạch. Cũng như lần trước, câu chuyện tập trung về nó.

- Kafi còn bệnh sao ? – thằng Michel lo lắng hỏi.

- Bệnh lắm!

- Em thăm nó được không ?

- Hôm nay thì chưa!... Có lẽ ngày mai.

- Lâu quá. – Thằng nhỏ thờ dài. Bà bá tước cũng có vẻ não lòng không thua gì nó.

- Vậy là, - Bà nói khi thằng nhỏ đi ngủ, - tối nay cũng không có con chó trong phòng tôi, phải không ?

- Cũng không có cháu nữa, thưa bà...

-.. Ôi, cháu bỏ tôi một mình sao ?

- Cháu phải chăm sóc con Kafi. Nó sắp chết. Nó chỉ chịu uống thuốc do chính tay cháu đưa. .

Bữa ăn chấm dứt. Mọi người về phòng, trong lúc chị giúp việc dọn dẹp. Tôi bước theo bà bá tước trong hành lang.

- Xin lỗi bà, cháu có một việc nói riêng với bà. Tối nay cháu không đến, nhưng sẽ có một cái khác thay.

- Một người bạn của cháu hả ?

- Dạ không. Một cái máy ghi âm.

- Trời đất ơi ! Cái đó là cái gì ? Tôi có nghe đến nó nhưng không hiểu gì cả.

- Một cái máy để ghi lại tiếng nói của con ma !

- Nó sẽ bảo vệ tôi bằng cách nào ?

- Nếu nó ghi được tiếng nói của con ma, nó giúp ta khám phá ra điều bí mật.

- Cái máy đó có lớn lắm không ?

- Dạ, nó không lớn hơn một hộp đường. Cháu sẽ đặt nó ở dưới giường của bà. Bà đừng lo... Chỉ có điều cháu xin bà: bà hãy làm bộ lơ đãng quên đóng cửa tủ.

Bà bá tước trợn mắt ngạc nhiên:

- Sao vậy ?

- Để con ma thấy rõ là bà ở một mình. Sau chuyện đêm vừa rồi, chắc nó đâm ra nghi ngờ ! Khoảng mấy giờ sáng thì bà dậy ?

- Tôi dậy sớm như phần lớn các người già... khoảng 7 giờ.

- Lúc nào thì chị giúp việc tới dọn phòng cho bà ?

- Sau khi dọn ăn sáng, khoảng 9 giờ.

- Vậy thì cháu sẽ tới lấy máy vào khoảng 8 giờ. Bà đừng nói một tiếng nào hết nghe.

Bà bá tước tội nghiệp không hiểu cho lắm những gì tôi muốn làm, nhưng bà đồng ý. 15 phút sau tôi đến đặt máy ghi âm dưới giường bà. Sau đó tôi tới gặp tụi bạn. Bistèque muốn hỏi thêm về kế hoạch của tôi. Nhưng tôi giả bộ chăm sóc cho Kafi để làm... lơ. Vì mất ngủ mấy đêm trước nên đứa nào cũng thấy mệt. Gnafron, vốn tính nóng nảy, ngủ trước tất cả mọi người...

Bọn tôi ngủ rất say, mãi đến khi những tiếng nện thình thịch vào cánh cửa mới làm bọn tôi giật mình choàng dậy. Lại là chị giúp việc Jacqueline, mặc áo ngủ, đầu tóc rối bù, tới kêu cứu:

- Lẹ lên !... Con ma... Bà bá tước xỉu rồi !...

Mười

Lục soát đến tận hầm

Bọn tôi chạy tới nơi. Bà bá tước đã tỉnh dậy. Người con gái đang dùng khăn tay thấm nước vỗ nhẹ lên hai thái dương của bà. Lợi dụng lúc mọi người không chú ý và Jacqueline đi pha một tách trà nóng, tôi cúi xuống lượm cái máy bỏ vào túi. Qua những lời kể lấp bấp của bà bá tước, tôi biết con ma đã xuất hiện và lặp lại lời đe dọa tới ba lần, làm bà ngất đi vì sợ.

Bọn tôi về phòng. Tôi cho lui băng, rồi cả bọn cùng nghe. Một chuỗi âm thanh gồm những tiếng động nhỏ, ngắt quãng, đều đặn, làm mấy đứa kia sửng sốt, không đoán ra được là cái gì.

- Cái gì vậy ? - Mady hỏi.

- Cậu không đoán nổi đâu... bà bá tước ngáy!

Cả bọn không ngăn nổi tiếng cười. Cũng như tôi, cả bọn đều nghĩ một bà bá tước mà ngáy thì thiệt là thiếu quý phái ! Nhưng đột nhiên tất cả đều nín thở. Tiếng ngáy đột ngột tắt để nhường chỗ cho một tiếng ré vì sợ.

- Và rồi một giọng nói trầm, rỗng, cất lên:

- "Bà bá tước lâu đài Tàng cổ Thụ, tranh của bà là tranh giả !... Bà không được quyền đánh lừa người xem. Nếu bà cứ tiếp tục lờng gạt như vậy, bà sẽ gặp tai họa"

Sau đó là một quãng yên lặng ngắn. Rồi giọng nói lại cất lên: "Bà bá tước...".

Ba lần, lời đe dọa được lặp lại, rồi người ta nghe như một tiếng động nhỏ, rồi một tiếng kêu: bà bá tước kêu cứu !

Bistèque tò mò nhìn tôi:

- Rồi sao ?

- Chờ chút, cậu sẽ hiểu.

Tôi lại cho chạy lui băng để nghe lại lời con ma nói:

"... bà bá tước lâu đài Tàng cổ Thụ... tranh của bà là tranh giả...".

- Mấy cậu không thấy gì sao ? - Tôi hỏi.

- Không! - Tondu nói. - Ngoài việc nó cứ nói hoài một câu.

- Thì đúng là vậy, con ma cứ lặp đi lặp lại không sai một chữ. Làm như thế nó không biết nói gì khác.

Tôi tháo đồng hồ đeo tay ra để theo dõi kim chỉ giây. Cả ba lần, khoảng cách giữa từng tiếng, từng câu y hệt nhau.

- Đúng rồi! - Bistèque la lên. - Tớ hiểu rồi. Đây là một giọng nói được ghi âm. Cho lui băng nữa đi, Thủ Lãnh.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là một câu nói được thu bằng băng máy ghi âm nhỏ mà con ma giấu dưới lớp vải và cho chạy lúc nào tùy ý. Mady tuyên bố giọng đặc thẳng:

- Không nhất thiết con ma là một người đàn ông, có thể đó là một phụ nữ... Jacqueline!

- Không. Không phải Jacqueline. - Bistèque phản đối - Chị ta mắc tiền khách trên thềm khi con ma xuất hiện ngoài vườn mà!... Cậu quên sao ?

- Cũng không phải là người gác đàn. - Tondu noi. - Ông đang đứng trước nhà, mà con ma thì lấp ló sau mấy gốc cây.

- Cũng không phải vợ ông, - đến phiên Gnafron nói. - bà từ Priolay trở về lúc con ma vào phòng bà bá tước.

A ! Vậy ra tôi vừa khám phá một chuyện giựt gân, để rồi không tiến được một bước nào cả. Dù sao ý nghĩ con ma có thể là một phụ nữ làm đứa nào cũng phải suy nghĩ. Tôi thọc tay vào túi: cái vợ cũ vẫn còn. Tôi đưa mắt nhìn Kafi, hình như nó khá hơn trước. Vậy là tôi đưa cái vợ ra cho Kafi ngửi. Kafi bảnh thiệp, cái năng khiếu trinh thám của nó vùng lên lập tức, nó đứng dậy vây đuôi.

- Nó đi được rồi, - Gnafron nói. - nhưng phải cẩn thận và đừng làm ồn... cũng đừng đi đông quá !

- Đồng ý ! Cậu đi với tớ, Hề Xiếc !

Sau khi lắng tai nghe ngóng rất kỹ, hai đứa tôi bước ra hành lang. Lúc đó khoảng 3 giờ sáng. Bà bá tước đã ngủ lại, bọn tôi nghe tiếng bà ngáy khi đi ngang qua phòng, cô Mathilde chắc cũng đã ngủ. May làm sao, trăng vẫn còn, một làn ánh sáng nhẹ xuyên qua các cánh cửa sổ, nên không cần phải bật đèn bấm. Kafi dắt chúng tôi đi về phía phòng người giúp việc, rồi từ đó

dò dẫm đi nhiều nơi trong lâu đài: phòng khách, phòng ăn, tiền sảnh...
Không có gì lạ !

Thình lình, khi tôi dắt nó đi ngược về phía cửa phòng Jacqueline, Kafi bỗng dừng lại trước một cánh cửa, rõ ràng không phải là cửa phòng. Tôi thận trọng xoay nắm đấm.

- Một cầu thang ! - Gnafron nói nhỏ. – Một cầu thang dẫn xuống tầng hầm. Bọn mình xuống coi.

Đó là một cái hầm rộng, trần và nền đều ẩm ướt, chất 5 hoặc 6 thùng ton-nô lớn, chắc là để chứa những thứ rượu ngon vào thời huy hoàng xa xưa của dòng họ.

- Toàn là thùng rỗng thôi. - Vua Còi vừa nói vừa vỗ nhẹ vào mấy cái thùng, âm thanh trống rỗng vang lên nho nhỏ.

Trong một góc, chất một đồng khoai tây đã nảy mầm, một mớ vỏ chai, một cái kệ gỗ chất đủ thứ lộn xộn: chai, lọ, ly, chén, lon đồ hộp...

Kafi đánh hơi, sục sạo khắp nơi, nó tìm thấy dấu vết của người hầu gái: chị ta đã xuống đây nhiều lần để lấy khoai tây.

- Coi Kafi kìa! – Hề Xiếc bỗng nói nhỏ. - Nó tìm thấy cái gì ở sau thùng ton-nô đằng kia.

Bọn tôi quay lại. Cái thùng đó cũng trống không như những cái kia. Tôi nhắc thử lên: vẫn còn một ít nước ở trong đó. Gnafron chạy lại cùng tôi dịch cái thùng qua một bên. Kafi phóng tới. Nó lôi ra một tấm vải trắng có đục lỗ và một cặp găng tay đỏ bằng cao su mà người ta mang khi giặt áo quần.

Chúng tôi nhìn nhau sững sờ. Tấm vải và cặp găng của con ma ! Kafi đã chứng tỏ Jacqueline từng xuống đây giấu đồ sau thùng gỗ. Không lẽ chị ta lại đóng cái vai dị hợm của con ma mang găng đỏ.

- Để mọi thứ lại chỗ cũ, như thể bọn mình chưa tìm thấy gì cả, - Gnafron nói. - rồi lên nói cho tụi nó biết.

Mười một

Đuổi bắt đến tận chân tường

Mady đã ghi được một điểm sau khi giả thiết là chị giúp việc có dính líu tới vụ này. Gnafron và tôi... hay đúng hơn là Kafi, vừa mới ghi thêm một điểm thứ hai, khi khám phá ra tấm vải trắng và cặp găng tay đỏ. Tuy nhiên như chúng tôi đã suy luận, Jacqueline không thể là con ma. Vậy thì ai ?

- Tối mai mình sẽ biết, - Gnafron nói. - bằng cách chọc kích trong hầm rượu. Hầm rộng, có nhiều thùng bự, núp rất dễ. Bị bất ngờ tên... ma sẽ không kịp phản ứng đâu.

- Nếu lỡ đó chỉ là chị Jacqueline đi lấy vải đưa cho con ma thì sao ?

- Bọn mình sẽ bắt chị ta thú nhận là đồng lõa.

Cả bọn tán thành. Tối nay Bistèque, Tondu, Gnafron và tôi sẽ núp trong hầm rượu, còn Mady ở trong phòng với cái máy bộ đàm để liên lạc trong trường hợp có gì khả nghi.

Đúng rồi, đã đến lúc phải lộ mặt nạ tên tội phạm ! Đêm trước bà bá tước đã xỉu vì quá sợ. Thêm một lần nữa, bà có thể nguy đến tính mạng. Có cần nói cho bà biết không ?

- Chỉ nói cho bà biết về tấm vải và cặp găng. - Mady nói. - Không nên cho bà biết là chị hầu gái dính tới vụ này. Bà sẽ tưởng tượng chị ta tìm cách đầu độc bà như Kafi mất !...

Vậy là tối đó, sau khi ăn xong, bọn tôi trở về phòng như không có chuyện gì. Trước mắt mọi người, Kafi vẫn luôn luôn bình lặng.

Rồi khoảng 10 giờ, khi mọi người đã đi ngủ, bốn đứa tôi lặng lẽ xuống hầm rượu. Mỗi đứa tìm một chỗ núp cho thích hợp. Trong khi chờ đợi, tôi gọi cho Mady nhiều lần. Cô đang lo lắng vì phải ở một mình. Khoảng 11 giờ, cô gọi điện cho tôi:

- Alô! Tidou ! Tớ không yên tâm lắm nếu ở trong phòng. Tớ muốn tới núp trong góc tường hành lang như Tondu hôm trước. Cậu đừng lo... Tớ không ngủ đâu!

Mười hai giờ !... Một giờ sáng !... Bọn tôi dựa lưng vào tường yên lặng, ngái ngủ. May thay còn có Kafi ở dưới chân cầu thang để báo động.

Hai giờ !... Hai giờ rưỡi !... Bọn tôi vẫn ngồi trong bóng tối. Tondu đã ngủ, tôi nghe tiếng thở đều đều ở chỗ hăn núp. Rồi Bistèque cũng ngủ ! Chỉ còn Gnafron và tôi còn thức... và Mady nữa, thỉnh thoảng tôi nghe giọng nói của cô thì thào trong máy trò chuyện với tôi để khỏi thấy trống rỗng ở trên kia.

Ba giờ !... Mọi lần con ma đã xuất hiện sớm hơn. Tối nay nó không đến sao ?... Hay là, dù đã được dặn kỹ, bà bá tước vẫn vô ý nói lộ cho Jacqueline biết ?

- Phụ nữ nhiều chuyện lắm. – Gnafron thì thầm với tôi - Tôi không tin được !. .. chắc "tiêu" rồi. Nhưng thỉnh thoảng có tiếng "tíc" nhỏ trong máy bộ đàm.

Chuyện gì vậy ? Mady vừa mới gọi cách đây chưa đầy 3 phút mà ! Tôi áp máy vào tai.

- Alô ? Tidou ? Alô !...

Giọng nói nhỏ đến nỗi tôi không nghe được.

- Alô! Mady ! Có chuyện gì vậy ?

Giọng cô vẫn quá nhỏ, tôi nghe được lờ mờ: "tiếng động... hành lang... cánh cửa".

Rồi thỉnh thoảng cô la lớn trong máy:

- Lẹ lên! Lẹ lên ! Nó đó !

Tôi lay mạnh 2 tên Bistèque và Tondu đang ngủ gà ngủ gật:

- Lên mau!

Bọn tôi phóng lên vừa đúng lúc để thấy một bóng trắng toát đang leo lên cửa sổ trở ra công viên.

- Nó đó! - Mady từ trong góc tường chạy ra.

- Bắt lấy nó!

- Được ! Cứ đứng đó ! - Tôi vừa la, vừa chạy.

- Giữ máy bộ đàm !

Chỉ một cú nhảy, bốn đứa tôi phóng ra ngoài vườn với Kafi.

- Đàng kia! Nó chạy đàng kia. - Hề Xiếc la to.

Kafi cũng đã thấy bóng trắng: nó phóng tới trước. Nhớ lại chuyện đã xảy ra trước đây tôi la lên:

- Kafi!

Hình như bọn tôi chạy nhanh hơn con ma vì nó vướng tấm vải. Nhưng lạ thay, sau khi chạy về phía cổng như muốn thoát ra ngoài, con ma bỗng quẹo vào phía trong vườn... hướng về chỗ đã hiện ra cho du khách thấy lúc ban ngày, định leo lường trốn thoát hay sao ?...

Không! Nó chui vào đám bụi rậm rồi đột ngột biến mất như thế... một con ma !

- Coi chừng! - Tondou nói. - Cứ tiến một cách cẩn thận !

Lời khuyên không phải là vô ích, vì ngay lúc đó, một tiếng súng nổ... rồi một tiếng súng nữa. Trong bóng tối của khu vườn, làm sao con ma nhằm được bọn tôi ? Hay nó chỉ bắn dọa ?

Bọn tôi nằm bẹp xuống đất. Tôi rỉ tai Gnafron:

- Tìm cách bao vây nó từ xa. Ít nhất cũng phải biết nó chạy đi đâu, nếu nó bỏ chạy.

Rồi nhẹ nhàng lôi cái máy bộ đàm ra, tôi gọi .nhỏ:

- Alô ? Mady ?

- Alô! Tidou! Tớ nghe đây.

- Cậu đang ở đâu ?

- Trong phòng tớ.

- Bọn tớ bao vây con ma rồi. Nó có súng. Không thể tấn công nó được. Cậu chạy lẹ ra làng, gọi điện thoại báo cảnh sát.

Chưa đầy một phút sau, tiếng xe gắn máy rồ lên, cho biết Mady đã ở trên đường ra cổng. Nhưng đúng lúc cô bước xuống xe để mở cánh cổng sắt, chúng tôi nghe tiếng cô réo gọi. Cô gặp ma ư ?

- Tidou !... Kafi !... Cứu tớ với !

Máu dồn lên mặt, tôi lao về phía cổng cùng với Kafi và nhìn thấy một người đàn ông đang nắm lấy hai cổ tay Mady. Cô đang vùng vẫy tuyệt vọng. Trời đất ơi ! Lão gác đàn !

Trông thấy Mady gặp nạn, không cần đợi lệnh tôi, Kafi phóng thẳng lên người gã đàn ông, và chỉ một cú tấp, đã giật bay vai áo của gã. Hoảng hồn, gã gác đàn lảo bấp:

- Tôi... tôi... đâu có hại cổ !.. Tôi chỉ muốn giữ cổ lại!... Đi một mình... một cô gái nhỏ !... một mình.. trong rừng... đêm khuya,.. nguy hiểm lắm..

- Nguy hiểm vì con ma phải không ? Còn ông, ông làm gì giờ này ?

- Tôi... tôi nghe tiếng súng. Vì vậy tôi muốn giữ cô này lại... Mấy cậu hiểu...

Đúng rồi ! Tôi hiểu ! Cái giọng nói, cái thái độ cho thấy gã đàn ông nói láo. Gã là một tên tòng phạm. Nghe tiếng xe gắn máy gã biết bọn tôi đi cầu viện và gã muốn chặn lại.

Để Kafi gầm gừ dọa gã, tôi nói với Mady:

- Cậu đi đi ! Mau lên nghe:

Rồi với Kafi kè kè một bên, tôi dắt tên gác đàn tới chỗ ba cậu bạn đang canh chừng mấy bụi rậm.

- Con ma không nhúc nhích. - Bistèque thì thảo. - Làm gì bây giờ ?

- Chờ thôi!

Thời giờ dài đằng đằng. Cuối cùng, có tiếng xe gắn máy ! Mady mất không quá 15 phút để tới Priolay rồi trở về ! Thở hổn hển, cô thông báo:

- Rồi ! Cảnh sát tới ngay !

Đúng vậy ! Cô nói chưa dứt lời thì một tiếng máy xe lớn hơn, vang động cả rừng – một chiếc xe Jeep dừng lại ở cổng, đèn pha sáng lóa. Hai người cảnh sát nhảy xuống, trong đó có một hạ sĩ. Họ tiến ngay về phía bọn tôi.

- Nó vẫn còn núp trong bụi. - Tondu giải thích. - Mấy ông coi chừng, nó có súng!...

Hai người cảnh sát đưa mắt nhìn bóng đêm, nghe ngóng, rồi rút súng ra cầm tay. Đúng lúc đó gã gác đàn nhảy xô tới giữ họ lại:

- Đứng !... Đứng bắn !...

Rồi gã hướng về phía bụi rậm:

- Đứng bắn !... Cảnh sát đó!

Chúng tôi đứng đợi, đứa nào cũng thở dốc vì hồi hộp. Viên hạ sĩ bước tới một bước:

- Đầu hàng đi !

Bất thành linh từ dưới bụi cây một con ma dễ sợ nhô ra: một con ma trắng toát, hai tay đỏ lôm, 2 hốc mắt đen thui. Nó là ai ?

Tim đập thành thịch, bọn tôi chờ đợi. Hình như viên hạ sĩ cũng ngập ngừng... Rồi lẹ như chớp, ông giật tấm vải ra khỏi con ma. Mady thốt lên một tiếng:

- Ôi!

Cả năm đứa tôi nhận ra ngay người đứng trước mặt: vợ lão gác đàn !

Mười hai

Hai + Một = Một !

Bốn giờ sáng ! Hai cảnh sát dẫn vợ chồng gã gác dan vào phòng khách của lâu đài. Mẹ con bà bá tước đã có mặt từ hồi nào. Thấy hai người giúp việc đi giữa hai cánh sát, họ không tin ở mắt mình.

- Bà và cô muốn biết con ma là ai không ? - Mady lên tiếng - Nó đây!

Bà bá tước có một cử chỉ kinh hoàng:

- Sao ? Angèle ? Không thể được !...

- Thưa bà bá tước, - viên hạ sĩ nói, - chính mụ ta núp dưới tấm vải.

- Không ! Không! Lầm rồi ! Con ma nói giọng đàn ông mà !

- Giọng đàn ông! Thưa bà, đúng. Nhưng bà coi đây: một cái máy ghi âm giấu dưới áo... và cả một cây súng nữa !

Tôi lôi cái máy ghi âm từ túi áo mụ ta ra, rồi cho băng chạy. Một giọng nói vô cảm vang lên: "Bà bá tước lâu đài Tàng cổ Thụ ! Tranh của bà là tranh giả...".

Vừa nghe câu nói này bà bá tước đã run lấy bầy.

- Thôi ! Thôi ! - Bà vừa la lên vừa rơi phịch xuống ghế.

Tôi tưởng bà xỉu. Nhưng bà lại mở mắt ra, ngược nhìn mụ gác dan.

- Angèle, chị đã ở với tôi biết bao nhiêu lâu rồi !... Tại sao... Tại sao...

Rồi bà lại quay qua nhìn Cremieux:

- Còn anh! Anh biết chuyện vợ anh chớ ?

- Chắc chắn biết, thưa bà. - Mady nói. - Hồi nãy ông ta đã chặn cháu lại, không cho đi kêu cảnh sát !

Yên lặng kéo dài. Hai người phụ nữ không rời mắt khỏi hai kẻ giúp việc bỉ ổi của họ.

- Coi nào, coi nào, Cremieux ! - Cô Mathilde lên tiếng. - Nói đi ! Nói là không phải vậy đi !

Gã không nói và tôi cũng như mấy đứa bạn kia biết rằng gã sẽ không nói một tiếng. Tôi quay qua mấy viên cảnh sát:

- Bọn cháu biết một người có thể nói...

- Ai ?

- Chị Jacqueline, người giúp việc nhà này.

- Sao ? - Cô Mathilde lại kêu lên. - Jacqueline cũng biết nữa à ? Nhưng...

- Cô ta ở đâu ? - Viên hạ sĩ ngắt ngang.

- Trong phòng của nó. Chắc nó ngủ...

Nhờ bà đánh thức cô ta dậy. Bọn tôi muốn hỏi.

Cô Mathilde đi ra. Một sự yên lặng nặng nề lại tràn ngập gian phòng. Trong lòng tôi đầy thắc mắc. Chắc chắn Jacqueline có dính líu, nhưng chị ta đóng vai trò gì đây ?

Giây lát sau, cô Mathilde quay trở về, gương mặt lơ lảo, thông báo:

- Jacqueline !... Biến đâu mất rồi!... Cửa sổ phòng nó mở toang !... Chắc nó vừa mới đi thôi... Giường nó còn ấm.

Mấy đứa tôi nhìn nhau. Vậy là Mady không lầm. Jacqueline có tham gia vào vụ này. Chị ta đã tự tố cáo mình khi chạy trốn.

- Phải bắt chị ta lại ! Tới đây, Kafi !

Bọn tôi chạy về phía phòng Jacqueline. Cánh cửa sổ mở toang ra khu vườn đầy bóng tối. Tôi đưa cho Kafi gửi cái vớ cũ, nó hiểu ngay lập tức. Nó phóng ra cửa sổ và bọn tôi theo nó.

- Tìm đi Kafi ! Tìm đi !

Con chó chạy về phía cổng rồi nửa đường ngừng lại, tôi hiểu ngay. Khi nhìn thấy chiếc xe cảnh sát đậu gần cổng, chị ta đã sợ và quẹo về hướng khác. Kafi rà mũi dưới đất, chạy tới chân tường rào. Nó ngẩng đầu lên gửi gửi mấy viên đá, và bọn tôi biết rằng chị ta leo lên đây. Tondu nói ngay:

- Để lối leo lên lưng cậu, Tidou !

Nhưng đúng lúc đó, Kafi lại sủa lên vài tiếng nho nhỏ cho biết là kẻ chạy trốn đã tìm chỗ khác.

- Đúng ! Đúng rồi! - Tondu vừa nói vừa nhảy xuống đất. - Chỗ này quá cao chị ta leo không nổi.

Kafi chạy thêm chừng 100 mét nữa dọc theo bờ tường rồi dừng lại, hai tai nó vểnh về phía trước như muốn nói có người.

- Bật đèn lên đi, Thủ Lãnh! – Gnafron la lên.

Tôi quét một đường dọc theo chân tường, và thành linh thấy một bóng người nằm sổng sượt trên đất, cánh tay gập lại. Jacqueline ! Tondu cúi

xuống:

- Không có vết máu: chị ta không bị thương. Chắc chị ta leo lên đây rồi bị tuột tay rớt xuống. Lay chị ta dậy đi.

Tôi vỗ mấy cái khá mạnh lên mặt Jacqueline, chị ta mở mắt ngơ ngác như không biết điều gì xảy ra. Chị ta đưa mắt đảo dác nhìn quanh rồi cuối cùng nhận ra bọn tôi. Một tia nhìn hoảng hốt loé lên trong mắt chị ta, nhưng chị ta giấu đi rất nhanh và hỏi bằng một giọng ngây thơ rất ư là... đóng kịch:

- Có chuyện gì vậy mấy em ?

- Con ma kêu tui tui kiểm chị. - Hề Xiếc nóng nảy đập ngay.

- Cảnh sát hỏi chị. - Tôi nói.

- Cảnh sát?... Ở đâu ?

- Ở trong thùng ton-nô dưới hầm rượu. – Hề Xiếc vẫn còn nổi quạu.

- Ở lâu đài !... Chị biết tại sao rồi.

- Tôi ?...

Không nói nữa, tôi nắm lấy cánh tay chị ta. Chị ta vùng vẫy rất dữ để thoát.

- Vô ích, chị không chạy khỏi Kafi đâu.

Biết kháng cự thêm cũng vô ích, chị ta ném một cái nhìn thù nghịch về phía Kafi, tuy nhiên khi tới lâu đài, chị ta thụt lui một bước khi thấy hai vợ chồng tay gác dan đứng giữa cảnh sát. Chị ta quay mặt đi để tránh cái nhìn của hai mẹ con bà bá tước.

- Jacqueline!... - Bà bá tước kêu to. – Jacqueline ! Cả cô nữa !..

Mọi người yên lặng. Ba kẻ giúp việc "trung thành" đang cúi gằm mặt. Đứng hơi xa một chút, bọn tôi chờ đợi. Cuối cùng màn bí mật cũng được vén lên.

Mười ba

Lũ ma tố cáo nhau

- Tại sao cô chạy trốn ? - Viên hạ sĩ lên liếng.

- Tôi nghe có tiếng súng nổ ngoài vườn... như đêm trước. Tôi sợ... Ôi ! Phải chi tôi bỏ ngay cái nhà ma ám này ngay từ đầu cho rồi !

Không kìm được, Mady lên tiếng:

- Chị đừng đóng kịch nữa, bọn tôi có bằng cứ đây: tấm vải trắng và cặp găng đỏ giấu dưới hầm rượu!...

- Tôi có bao giờ xuống dưới hầm rượu đâu mà giấu ?

- Chị lại còn nói láo nữa. Con chó Kafi đã đánh được hơi của chị ở tấm vải trắng và cặp găng đó.

Người hầu gái lại ném cho Kafi một cái nhìn tức tối và lăm bằm giữa hai hàm răng nghiến chặt. Chắc là câu rủa: "con vật khốn khiếp!".

Rồi thình lình, hết như một diễn viên sân khấu, chuyển từ màn tức giận qua hồi rơi lệ, chị ta oà lên khóc nức nở.

- Không phải lỗi của tôi, thưa ông cảnh sát, tôi chỉ làm theo lệnh Cremieux.

Nghe vậy, gã gác dan nhảy dựng lên, đỏ mặt tía tai.

- Con này quá quái rồi !... Chính nó chó ai ! Đồ chó !

- Nói vậy cũng oan cho Kafi đó. - Hề Xiếc chen vào. Hăn đã hết tức, nhưng rõ ràng không ưa nổi chị chàng Jacqueline.

Chị ta vẫn khóc, vừa chối vừa tố cáo gã gác dan. Gã lại càng nổi hung chưởi rủa lại.

- Cứ để mặc cho bọn họ. - Mady thì thầm bên tai tôi. - Cứ để họ thanh toán nội bộ với nhau bọn mình sẽ biết hết.

Có lẽ mấy viên cảnh sát cũng nghĩ vậy. Và đúng là điều đó đã xảy ra. Nhờ việc tố cáo lẫn nhau này, tất cả sáng tỏ. Té ra toà lâu đài không chỉ bị một con ma mà tới ba con thay phiên nhau ám, để đánh lạc hướng mọi người nghi ngờ.

- Ba con ma thay vì một ! Lộng hành dữ há.

- Hề Xiếc nói cà từng. - Nhưng té ra bắt nó cũng dễ ợt. Bọn ma sợ chó...
cỡ Kafi!

Bọn tôi bật cười, nhưng vẫn còn một điều thắc mắc: lý do nào khiến bọn họ giờ trò đó ? May thay, cô Mathilde lên tiếng:

- Tại sao mấy người dọa chúng tôi ? Mấy người biết giấy chứng nhận tranh bị mất phải không ? Mấy người biết chúng tôi không đủ tiền giám định lại bộ sưu tập phải không ? Mấy người biết cứ như vậy chúng tôi phải đóng cửa, không đón khách được nữa, phải không ? Nhưng mấy người muốn gì ?

Cả ba tên bất lương cảm như hến. Viên hạ sĩ nổi sung:

- Sao ? Không chịu nói hả ? Bộ mấy người tưởng mọi chuyện ngừng ngang đây sao ? Tôi xin báo cho cả ba biết: mang và sử dụng vũ khí trái phép, hành hạ về mặt tinh thần, âm mưu đầu độc vật nuôi trong nhà... Chừng đó tội cũng đủ tổng giam mấy người rồi. Nhưng nếu mấy người chỉ là tòng phạm, mấy người chỉ tiếp tay cho một kẻ nào đó thì khác... Có một tên thứ ba nữa, phải không ?

Gã gác dan ngẩng đầu lên, nói nhỏ nhỏ:

- Phải.

- Có ai đó đã ăn cắp mớ giấy tờ chứng nhận phải không ?

- Có phải là tên mua tủ hồ sơ này không ? - Bà bá tước xen vào.

- Phải, - Đến phiên mụ gác dan trả lời. - ông ta hứa sẽ thưởng cho ba đứa tôi một món tiền lớn, khi vụ này thành công. Phải làm sao cho bà há tước bán toà lâu đài ! Sẽ có một người tới đòi mua, sẵn sàng trả một món tiền lớn.

- Bao nhiêu ?

- 900.000 frăng.

Viên hạ sĩ quay qua bà bá tước:

- Toà lâu đài này có đáng giá như vậy không, thưa bà bá tước ?

- Không đâu. - Cô Mathilde trả lời thay. - Nó bị hư nhiều rồi. Tôi cho là số đó bao gồm luôn cả bộ sưu tập tranh.

- Đúng rồi! - Viên hạ sĩ tán thành. - Tên kia không nhắm tới lâu đài, nhưng nhắm tới mấy bức tranh. Ý định lợi dụng sự bối rối của quý bà để

thực hiện một vụ mua bán có lời lớn.

Ông ta quay sang Cremieux:

- Rồi cũng chính y mua cái tủ hồ sơ phải không ? Nhưng làm sao y biết giấy chứng nhận có trong đó ?

Mụ Angèle đưa tay chỉ Jacqueline:

- Nhờ nó, thưa ông hạ sĩ.

À hầu gái lại lồng lên:

- Nói láo, thưa mấy ông cảnh sát...

Giờ thì tới phiên Cremieux lồng lên:

- Chính mày mới nói láo !... Nó nói láo khủng khiếp, thưa mấy ông !...
Thôi để tôi thú thiệt hết. Chính nó đã bày trò tất cả. Nó quen lão Bartholet.

- Bartholet là ai ?

- Cái lão muốn mua tòa lâu đài, một tay chạy áp phe ở Lyon.

- Chạy áp phe ? Nhưng loại áp phe nào ?

- Tôi không biết. Nhưng con này biết rõ. Nó đã làm thư ký cho lão.

- Thư ký ? - Cô Mathilde ngạc nhiên. - Cô ta chỉ mới biết đọc biết viết thôi.

- Nó giấu bà đó, thưa bà. Nó lừa mấy bà và dặt mũi cả hai vợ chồng tôi. Chính lão Bartholet đã thu xếp cho nó vào làm việc ở đây...

- Nhưng làm sao y biết bà bá tước có giấy tờ giám định các bức tranh ?

- Bartholet đã tới đây năm ngoái. Lão ta đã đòi mua các bức tranh với giá rẻ mạt, lấy cớ đó chỉ là một bản sao chép của Murillo. Để thuyết phục lão, bà Mathilde đã phải đưa giấy chứng nhận cho lão coi. Bà vô ý tiết lộ là những bức tranh khác cũng có giấy chứng nhận là tranh thật. Biết được giá trị của những bức tranh này, Bartholet quyết định đánh một cú lớn.

- Một cú bĩ ổi thì có. - Viên hạ sĩ khinh bỉ nói. - Lừa gạt hai người phụ nữ cô đơn!...

Ông ta quay về phía Jacqueline:

- Nói coi ! Tại sao cô biết mấy tờ giấy chứng nhận đựng ở trong ngăn kéo tủ hồ sơ ?

Tôi đã lục lọi khắp lâu đài, nhưng không thấy gì. - À hầu gái trả lời. - Rồi một hôm, khi đang dọn ăn tôi nghe bà Mathilde nói với mẹ là bà đã để

"giấy tờ" ở chỗ khác. Bà đã nói tới chữ "tủ hồ sơ". Có ba cái tủ như vậy trong toà lâu đài, tôi đã xem xét kỹ từng cái, rồi cuối cùng cũng tìm ra cái ngăn kéo bí mật có đựng giấy chứng nhận...

Sau khi đã ngậm miệng hồi lâu, bây giờ ả hầu gái có vẻ muốn khai hết. ả cho biết chính Cremieux đã khử con Lulu, nhưng Kafi do chị ta đầu độc. Điều này làm cho hai mẹ con bà bá tước sững sốt.

- Như vậy, - cô Mathilde nói. - người tới mua bức tranh của Ribera chắc cũng là một tên đồng loã.

- Đó là một người bạn của Bartholet. - Jacqueline giải thích. - Còn tay chuyên gia mà y mang theo chỉ là một chuyên gia dỏm, tên này đã mang theo một đồng dụng cụ kèn càng để loè... Y biết chắc chắn bức Ribera là thật.

- Đúng là trò ma quỷ ! - Bà bá tước thở dài.

Bà quay qua phía chúng tôi.

- Cám ơn mấy cháu, tôi không bao giờ quên ! Không có mấy cháu, chắc tôi đã mất hết bộ sưu tập tranh rồi. Tới đây cho tôi hôn nào !

Lúc này đã sáu giờ sáng. Ánh sáng bên ngoài đã hiện ra mờ mờ như... một bóng ma. Nhưng không còn ma nữa. Tối nay, bà bá tước già sẽ tha hồ ngủ và tha hồ... ngáy.

Mười bốn

Kết cuộc

Nóng quá !... Bọn tôi đang chạy thành một làn dài trên con đường dẫn tới Priolay. Bây giờ là ngày thứ ba 22- 6: một ngày hè ! Bà bá tước đã chọn ngày này để mời bọn tôi tới lâu đài vì thứ ba không đón khách tham quan.

Guille đi theo bọn tôi với nỗi luyến tiếc vì đã vắng mặt trong vụ “bắt ma”. Cây lá hình như xanh hơn hồi mùa Phục Sinh. Người gác đàn mới cũng có vẻ mến khách hơn Cremieux.

- A ! Mấy người bạn ở đồi Chữ Thập Hung phải không ? Bà bá tước đang đợi mấy em đó.

Hai người phụ nữ hình như cũng trẻ hơn lần trước. Thậm chí tôi có thể nói là những nếp nhăn trên mặt họ biến mất. Thằng bé Michel cũng có mặt, dĩ nhiên, với hai người anh và cô chị nó mà chúng tôi chưa gặp.

- Anh Tidou, - thằng nhỏ nói ngay khi gặp tôi. - em có nuôi một con chó, không thua gì Kafi đâu, nhưng nó còn nhỏ xíu hà.

Rồi nó nhìn Kafi ra vẻ lo ngại, làm như Kafi bây giờ bự hơn hồi trước.

- Không biết con Kafi có cắn con Tin Tin của em không ?

- Không có đâu, Michel. Nếu hai con to ngang nhau thì nó mới có thể cắn nhau chớ.

Bà bá tước mời bọn tôi tham quan phòng triển lãm của bà. Nó đã được chị giúp việc mới dọn dẹp trang hoàng kỹ lưỡng, ngó vui tươi hơn trước nhiều. Vừa đi bà bá tước vừa nói:

- Mấy cháu biết không, cái chuyện ma đó lại có nhiều kết quả rất bất ngờ. Tất cả báo chí ở Lyon và vài tờ báo Paris đã nói tới tòa lâu đài Tàng Cổ Thụ và bộ sưu tập tranh của nó.

- Phải, - cô Mathilde tiếp lời. - khách tham quan đông hơn... gấp... bao nhiêu hả... 4 lần !

Rồi cô cho chúng tôi biết sẽ sửa lại mặt tiền tòa lâu đài, lợp lại ngói, lắp đặt lại hệ thống sưởi ấm.

Từ phòng triển lãm, chúng tôi băng qua hành lang đến phòng ăn. 12 người cả thầy, và một bữa ăn thịnh soạn ra trò ! Michel sung sướng sáng rõ

mặt mày: con Kafi của bọn tôi vì con Tin Tin của nó đang đùa với nhau rất thân mật. Chúng tôi còn biết nói chuyện gì hơn là nói chuyện về mấy con ma. Không cần phải giấu diếm thành Michel nữa.

- Uổng quá ! Tại sao bà và mẹ không thức con dậy ? – Thăng nhóc nói với giọng tiếc rẻ. - Con thích coi mặt con ma. Nó nói ra sao hả anh Tidou.

- Em mồn nghe giọng nó không ?

Thăng nhỏ nhìn tôi như thể tôi hứa cho nó mặt trăng vậy.

- Dễ lắm Michel à, anh đã ghi âm giọng nó, anh có đem theo máy đây.

Vậy là trong sự yên lặng gần như hoàn toàn, tôi nhấn nút cho băng chạy. Vài tiếng động nhỏ, rồi một giọng trầm rỗng cất lên:

"Bà bá tước lâu đài Tàng cổ Thụ, tranh của bà là tranh giả..."

Bà bá tước lim dim mắt ngồi nghe như nhớ lại hồi bị mắc lừa bọn người hầu một cách ngây thơ. Thành linh, bà mở mắt ra hỏi:

- Cái tiếng gì nhỏ nhỏ trước tiếng con ma vậy ?

Sáu đứa tôi nhìn nhau, không đứa nào dám cười. Bà bá tước lần lượt nhìn mặt từng đứa, có vẻ ngạc nhiên.

- Mấy cháu nói coi tiếng gì vậy ?

Lại là Mady chịu nháy xuống nước đầu tiên, trả lời thay cho bọn tôi:

- Cháu xin lỗi, thưa bà bá tước, nhưng đó là tiếng bà... ngáy khi ngủ ạ.

- Tôi ?... Ngáy !... A ! Trời đất ơi !

Thay vì giận, bà lại phá ra cười. Rồi bà ném một cái nhìn tinh quái về phía Tondu:

- Một bà bá tước lại ngáy!... Tôi dám cá với mấy cháu điều đó thiệt là... tuyệt vời !

Và lần này thì mọi người đều phá ra cười, cười cực kỳ thoải mái !

HẾT

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

62 BÀ TRIỆU – HÀ NỘI. FAX: 8229085. ĐT: 8264730 - 8255831 .

TRUNG TÂM P.H.S MIỀN TRUNG

17-19 YÊN BÁI TP ĐÀ NẴNG. FAX: 821246. ĐT: 821246 - 820252

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG

**268 NGUYỄN ĐÌNH CHIỂU TP HỒ CHÍ MINH. FAX:
8231867.ĐT: 8291832**

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN THẮNG VU

Biên tập:

LÊ THANH NGA

Trình bày:

PHẠM QUANG VINH

Sửa bài:

NGUYỄN MÃN

Kỹ thuật vi tính

LÊ VĂN TUẤN

In 10 000 bản-Khổ 10,2x14,2-

Tại CTY VĂN HÓA PHẨM

Số XB: 186/KĐA-154/KH-823/CXB cấp ngày 13/12/95, Mã số ĐV19

In xong và nộp lưu chiểu tháng 11/1996